

BLAHOSLAVENÁ
DE MARILLAC LUJZA
ZAKLADATEĽKA
SPOLOČNOSTI PO SV. VINCENTOVI
MENOVANÝCH MILOSRDNÝCH SEŠTIER
DCÉR KREŠŤANSKEJ LÁSKY.

i b U 5 X I

BLAHOSLAVENÁ
DE MARILLAC LUJZA
ZAKLADATEĽKA

SPOLOČNOSTI
PO SV. VINCENTOVI MENOVANÝCH
MILOSRDNÝCH SESTIER.

DCÉR KRESŤANSKEJ LÁSKJY.

KNÍHTLAČIAREN „UNIA“ BRATISLAVA, TELOCVIČNÁ 20>.

Nihil obstat.

T>r. Stepfianus Jlouenský,
censor.

Nr. 8.563/924.

Imprimatur.
Tyrnaviae, 10. Nov. 1924.

Dr. SPaufus Janlausčň,
administrátor apostollcus.

Úvod.

Prečítajúc nadpis tejto knižočky, čitateľ sa právom môže pýtať: Kto ie to? Snáď len nie zakladateľka spoločnosti milosrdných sestier? Veď sme nikdy o nej nepočuli! Teda nie sám sv. Vincent ie zakladateľom svojich dcér?

Ano. on ale nie sám jediný. Ako Salézskemu sv. Františkovi P. Boh k založeniu rehole mnišok po „Navštívení Panny Márie“ menovaných sv. Františku Ghantalskú dal k pomoci, tak sv. Vincentovi blahoslavenú Lujzu De Marillac. Tieto dve veľké a sväté duše 38-ročnou spoluprácou utvorili na veľký obdiv vtedajšej doby ešte aj dnes jestvujúce diela lásky. Medzi nimi prvé miesto zaujíma spoločnosť dcér lásky, vo všeobecnosti milosrdnými sestrami zvaných, v ktorej je kresťanská láska k bližným. takmer ztelesnená. aby objala biednu, trpiacu vrstvu ľudstva.

V tejto knižočke môžeme poznať mimoriadnu osobnosť tejto obdivuhodnej ženy, jej hrdinské cnosti, na storočia sa vzťahujúcu činnosť, svätosť života, o ktorej aj sv. Vincent sa nadšene vyslovuje. Môžeme nahliadnuť, že ona ani najmenej nebola len trpným prostriedkom. nástrojom v ruke hlavného pracovníka.

SV. Vincenta. Popri tom, že znášala valnú časť namáhavej práce, veľmi často jej sú myšlienky, nápady, aj iskry božského svetla, ktorým opatrný a veľký Svätý len po viacročnej úvahe dal vzplanúť.

Ale ako aj mohol ostať tento skvelý zjav. behom toľkého času v hmle nepoznania, natoľko, že mimo jej národa až do našej doby sotva kto vedel niečo o nej?

To je tajomstvo iej hlboko poníženej duše a spolu aj poklony hodná vôľa božskej Prozreteľnosti. Lujza De Marillac v živote svojom tak hlboko vryla do duše svojich dcér vyhýbanie nápadnosti a pochvale a lásku k ukrytému životu, že aj po jej smrti takrečeno obavy plnotň starostlivosťou vyhýbaly všetkému, čo by bolo cnosti a svätosť ich matky pred svetom odokrylo. Avšak dobrotivý P. Boh práve vtedy povýši svoju vernú služobnicu, keď jej dcéry najviac potrebujú hrdinského príkladu, keď ľudské pokolenie klesá nie len pod ťarchou telesnej, ale aj duševnej poroby...

Ako jednúc — bezprostredne po jej smrti — jej hrob navštevujúce sestry všade sebou niesly z neho bez prestania vyplývajúcu vôňu fialok. tak nech rozširuje — aspoň predbežne — tento skromný spisok vôňu cnosti iej požehnaného. pre trpiacu vrstvu ľudstva tak dobročinného. obsažného života a nech čím viac duší získa k prejavom milosrdnej lásky Kristovej.

1. Sirota bez matky.

Búrlivé, krvavé dni to byly. keď r. 1591 toto vyvolené dieťa uzrelo slnečné svetlo. Henrik z Navarry ukrutným spôsobom obliehal Paríž. Obyvatelia súc pomáaly všetkej potravvy zbavení, mäsom psov a potkanov sa živili, ba nehrozili sa ani mäsa a kosti ľudí hladom zomrelých.

Margita De Oamus, mladá manželka a matka nie len v týchto nevýslovných postrá= daniach mala hojný podiel; jej dušu hrozné pochybnosti a úzkosti svieraly pre osud manžela. ktorého život sa tiež v ustavičnom nebezpečí nachádzal.

Eudvik De Marillac. otec malej Lujzy, bol totižto členom snemu. V tomto čase politického prevratu každého štátnika ohrožovalo nebezpečie, že na to jednoduché podozrenie: keďže je prívržencom Henrika z Navarry. ho obesením, lebo vyhnanstvom potrescú.

Môžeme si mysleť, koľko trpela mladá matka a dieťa uprostred týchto hrozných okolností. Životná sila mladej ženy čoskoro bola zlomená a zomrela prv, ako by jej dieťa bolo vedelo vysloviť meno matky. Úbohé dievčatko však telesne veľmi slabou sústavou prišlo na svet a táto slabosť a chorľavosť trvala po celý život.

Lujza teda už vo svojom detstve poznala každý druh utrpenia. Neskôr sa aj sama takto

vyslovila: „R." Boh ma už zavčas upovedomil, že cestou križa mám k Nemu prísť. Počnúc od narodenia nikdy ma nešetril pred utrpením".

Ináč rodina De Marillac z vysokého Auvergneba pochádzala. Svedectvom jej kresťanského nábožen. a presvedčenia je. že nie jedného vynikajúceho hlav. kňaza a rehoľníka dala sv. Cirkvi. Vrchol svojej vážnosti dosiahla za panovania Bourbonov, keď z troch bratov jedon Michal De Marillac. bol kancelárom krajiny, druhý. Ján Ludvik však maršálom. Ich starší brat, Ludvik. otec malej Lujzy, nemal síce tak popredného úradu ale P. Boh podržal pre neho tú najvyššiu hodnosť, lebo ho obdaril dievčatkom. ktoré meno Marillac gloriou svätosti ozdobilo.

Niet pod nebom smutnejšieho osudu nad osud siroty bez matky. Aj malá Lujza to pocítila, ačpráve otec sa najútlejšou láskou o ňu staral. Len štyri ročná bola, keď otec znovu sa oženiac, svoju dcéru do poissyského kláštora zaviedol a tam ju sveril výchove jednej svojej pokrevnei. Táto dominikánka, dobrá teta Lujza, sa dieťaťu takrečeno druhou matkou stala. Starostlivé ošetrovala slabé dievčatko a súčasne ho voviedla do vzdelania popredných vtedajšej doby. Devy v tých časoch sa mnoho učily. V gréckej pôvodine čítaly Homéra, z latininy do francúzčiny prekladaly reči sv. Bernarda, príležitostné básne písaly. Lujzu však otec nenechal dlho v tomto príliš poprednom kruhu. Táto výchova by bola zodpovedala jej stavu ale

nie majetkovým pomerom. Žiadal si, aby jeho dcéra popri umení sa aj jednoduchšej domácej práci priučila, preto ju dal do vychovávateľského ústavu jednej obratnej a nábožnej učiteľky v Paríži, kde ju nič neupamätalo na lesk poissy-ského kláštora. Táto jej učiteľka bola natoľko chudobná, že sa Lujza nad ňou sľutovala, a dobrovoľne sa podujala, že odpredávaním domácich prác jej bude pomáhať) ba aj vykonávaním nízkych domácich prác sa snažila vypomáhať svoju vychovávateľku. Takto sa už zavčas prejavilo v nej smýšľanie milosrdnej sestry.

Z druhov umenia najviac milovala maliarstvo. V každej okolnosti života vernou ostala svojmu štetcu, ešte aj v pozdejšej veľkej zamestnanosti.

Ešte aj dnes sú zachované niektoré jej *nalé akvarelové obrázky, práca jej dievčensva Jedon vyobrazuje dievčatko v krásnom okolí: do pňa stromu vyrezáva meno Ježiš. Pod obrazom sa však nachodí podpis: „Meno Toho, Koho ja milujem!“ Na jednom inom obraze vidíme. Dobrého pastiera v kruhu svojich ovečiek. Niektoré napája z rán svojich sv. nôh, jednu však drží v náručí a občerstvuje ju krvou rany svojho srdca. Lujza eeba samu chce znázorniť na tvchto obrazoch. Ona ie menom Ježiša okilTleným dievčatkom, ona k ranenému srdcu > túHaca ovečka.

Konečne sám ctec u'al dokončiť le' výchovu. Vzal ju k sebe a nič nezameškal

z toho, čo moMo slúžiť k vývinu jej telesných a duševných schopností. Vidiac jej skvelé vlohy, dal iu učiť latine, ba ai filozofii — ľubomúdrca (vu — aby rozšíril jej súdnosť a oomaly ju do kruhu vyšších vied voviedol.

Takto — z vôle Božej — csíralé dievčatko dostalo skôr mužskú, ako ženskú výchovu. Neskôr ako zakladateľka predsúdkom sveta vzdorujúcej ustanovizne, veľmi potrebovala toto mužné smýšľanie a silu, ale ako útlocitné dievča — veľmi ňou trpela.

V kolíske zbavená matky, behom dlhých rokov odlúčená od otca svojho milovaného, jej povaha sa takrečeno záduščivou stala, a keď náboženské cítenie neprenikne jej srdce, bolo by to plyvom na celý jej život. — Takto však blízkosť večnej lásky miernila boľastné city detinského srdca a súčasne jej vlastné utrpenie nevyčerpatel'ný prameň sústrasti otvorilo v íej srdci, duši voči utrpeniu ínych.

2. Cesty Prozretel'nosti.

Collet, vydavateľ prvého životopisu Lujzinhc, nasledovnú zaujímavú udalosť — ktorá je spolu aj poučnou — zaznamená z jej mladého veku. Jasne vidíme v nej nevyzpytatel'né cesty Božskej Prozretelnosti. ktorá aj zdanlivé zlo k nášmu prospechu obráti a ešte aj drobné, nepatrné udalosti nášho života k uskuočneniu svojich sv. úmyslov použije.

Rodina De Marillac roku 1604-tom z jedného svojho statku do Paríža cestovala, dľa vtedajšej obyčaje, na veľkom rodinnom koči. Už-už dochádzali k cieľu svojho cestovania, keď pre zlú cestu súc prinútení sostúpiť a na kuse pešky ísť. krdel cigáňov ích napadol, aby si takto vynútil dar. Lujza, ktorá dľa vtedajšej módy čiernu zamatovú náličnicu nosila, veľkú sústrasť cítila voči deťom zdrapmi obaleným a jednému s nich v sprievode niekoľkých priateľských slov dala aj milodar. Tento malý ci-

gánsky chlapec — dojatý nezvyčajným zachádzaním — bozkal peniaz a čoskoro zmiznul v dave.

Fríjduc domov. Lujza sa dlhou cestou a chôdzou veľmi unavenou cítila a utiahnuc do svojej malej izbičky. silne bojovala proti ospalosti, aby sa mohla pomodliť ruženec, ktorý jej bol pred lihaním obvyklou modlitbou. Už už sa rozhodla, že si ho na druhý deň odloží, ale predsa si nevedela ľahnúť, akýsi nevysvetliteľný nepokoj ju opanoval. Nato znovu chytila svoj ruženček a na kľakátku pri posteli sa znovu začala modliť.

Mimovoľne sa pozrela na odhrnutú záclonu svojej postele. Aj priestor pod posteľou mohla dobre vidieť. Zrazu lesk dvoch očí zazrela. po krátkej chvílke však lesk zmizol, tak, že by celé za klam bola pokladala, ale v tom okamihu aj hrmot počula z pod postele. Zpäť vtiahnutá hlava to zapríčinila.

Lujza sa na celom tele triasla, srdce jej prudko bilo. zrak svoj nehybne na tento bod uprela. Určite myslela, že lúpežník sa ukryl v jej izbe. Ale čoskoro sa opanovala a premôžúc obavu pokračovala v modlitbe.

Nebeská Matička ani neopustila svoju dcéru. Pomaly celkom sa jej duchapritomnosť vrátila a vyšším vnuknutím pobádaná, hlasne sa modlila. Nie pre seba. nie o zachránenie svojho života prosila, ale o milosrdenstvo pre úbohých hriešnikov, ktorí v rúchu nočnej tmy podlé úmysle prechovávajú v svojom srdci.

Nato hlasne zvolala: Zlý človeče, predstúp zo svojho úkrytu, aby som dl'a príkazu P. Ježiša zlé dobrým opätovala.

Ale ako veľmi sa zadivila, keď miesto mysleného lúpežníka zpod postele vyšiel ten malý cigánsky chlapec, ktorého zpríležitost cestovania obdarila. On len dl'a hlasu poznal Lujzu, lebo vtedy náličnica zakryla jej ťahy. Lútostivé vyznal, že « behom noci mal otvoriť bránu domu jednej lúpežníckej bande. Vidiac že toto úbohé dieťa je len obeťou podlosti iných, no vážnom napomenutí ho bezrestne prepustila. Chlapec s vďaky malú schránočku relikvio sňal skrku a dal ju Lujze.

Zvesť mieneného nočného prenat<itia sa na druhý deň po cel'm meste rozšíril*. Postala ai ku kráľovnej, ktorá — rodinu Mari'lac — dobre znaiúc — poslaH k ním svojho tajomníka. menom Antonína Le Gras, aby sa dozvedel, čo ie vo veci.

Keď tento zazrel malú pamiatku a v r<ei obrázok sv. Anežky, v prekvapení rýchle zbledol. Ten malý šperk poznal v ne.i. ktrpý jeho matka pred rokmi jeho malému bračekovi bola darovala. Aj vtedy na hrd'e malo dieťa tento šperk, keď pri srútení sa jedného — na m<vi.

most vystaveného — domu bez stopy zmizlo. Ponevác však medzi tenkrát vtedy nešťastne pochedivš-mi mrtvolu ma'ého dieťaťa nenašli, y matke Le Gras-ovej eite vždy žila nadej, že 'ej dieťa nezomrelo a raz ešte nájde svojho milovaného synčeka.

Malého chlapca a jeho gazdu hneď dali vyhľadať. Tento aj vyznal, že v tom čase dieťa z vody vytiahol. Aj malé šatočky zachoval, ktoré mal chlapček vtedy oblečené. Takto sa zistilo že domnelé cigánča je vlastným bratom Antónína Le Gras.

„Som presvedčená — zvolala vtedy I uiza — že keby pre takéto úbohé nájdené dieťky zodpovedre útulne iestvovalv. miesto zločincov by sa stály poriadnymi ľuďmi.

Ešte vtedy netušila, že neskôr ona sama bude poslušným nástrojom v rukách Božích, aby týmto nešťastným deťom dala pccítiť sveju lásku a starostlivosť.

Tento rad zdanlivých náhod — ktorých snojujúce nitky božská Prozretelnosť držala v rukách — vynútil reťaz do života siahajúcich udalostí: rodinu Marillac zachránil pred lífoežnickým nápadom, matke dieťa bratovi brata 'avrátil. Lujze však dal poznať toho muža. k Horému ju raz svázky mrrrželstva budú viazať.

3. V škole utrpenia.

Ako sme už spomenuly výchova Lujzina bola ukončená pri boku otca. Vtedy už chorľavý Ludvik De Marillac veľkú radosť mal v peknom napredovaní a správnom usudzovaní svojej dcéry. Jej prítomnosť mu bola pravou rozkošou; a v svojom závete to píše. že naiváč-

ším potešením jeho života bola Lujza, ktorú mu P. Boh dal preto, aby uprostred zápasov životných v nej našiel uspokojenie.

P. Boh však práve vtedy k sebe povolal dobrého otca — a sice nečakane — keď zväzok lásky medzi ňou a otcom bol najužší.

Lujza teraz ojedinele stála vo svete. Mimo P. Boha. takrečeno nikoho nemala na svete. Keď sa jej prvá boľasť zmiernila, hneď myslala, že vyplní od svojho detinstva prechovávanú túžbu: vstúpi do rehole prísneho života kapucínok. aby výlučne len P. Bohu mohla slúžiť. Aj odišla ku generálnemu predstavenému tejto rehole. ku svätého života pátrovi Honoratusovi. aby o prijatie prosila. Tento jej však rozhodne odoprel žiadosť, hovoriac, že prísnosť kláštora by znížila jej slabú telesnú sústavu a takto aby predbežne ani na vstúpenie nemyslela, lebo P. Boh má s ňou iné úmysly.

Jej príbuzní — zvlášť jej strýk Michal, ktorý sa po otcovej smrti jej tútorom stal — ju k vydajú pobádali. Lujza teda veľkodušne v obeť priniesla túžby svojho detstva a poslúchajúc vôľu Božiu, podala ruku Antonovi Le Gras. ktorého sme už pri prvom stretnutí sa s Lujzou poznaly.

Rodina Le Gras len k obecnej šľachte Patrila. Avšak Lujza nehľadela na zovňajšie postavenie, ale na zbožnosť a milosrdenstvo voči chudobným.

Ich manželstvo P. Boh o krátky čas chlapčekom Michalom požehnal, ktorého zbožná výchova a duševná spása behom celého života bola najväčšou starosťou pobožnej duše Lujzinej.

Lujza vo svojom manželstve sa osvedčila čo silná žena sv. Písma. Bola obetavou manželkou, starostlivou matkou a popri tom každý voľný okamih zasvätila duševným cvičeniam a ošetrovaniu chorých. Ale aj svoju domácnosť vo výbornom poriadku udržiavala.

Dľa tvrdenia jednej jej dôvernejšej slúžky vieme, že sťa druhá sv. Alžbeta neraz v snehu a ľade išla k svojim na vrchoch bývajúcim chudobným. Jedlo, občestvuiúci nápoj im niesla, čistila a česala ich. Doma v tajnosti kajúcny pás nosila a drsné, srstené rúcho krylo jej slabé telo, u stola tak robila, ako by jedla, a hladná vstala. Keď jej manžel a dieťa spali, opustila svoje lôžko a v zatvorenej izbičke za celé hodiny sa modlila.

či už teraz, v jej mladom veku nevidíme na nej ťahy Svätých?

Aj manžela priviedla k tomu, že si obľúbil duševne cvičenia, zvlášť denné čítanie sv. Písma veľmi vplývalo na jeho dušu. Na takýto spôsob život mladých manželov bol predmetom všeobecnej, úcty, tak, že sv. František Salézsky, ktorý v tom čase pol roka strávil v Paríži, ich vyhľadal a Lujzu s manželom a dieťaťom spolu požehnal. Na Lujzu veľmi pô-

sobil príklad sv. biskupa a jeho slov. Aj vo svojich pozdejších listoch ho vždy „svojim blahoslaveným otcom“ menuje.

Pán Boh však nepodržal pre túto silnú dušu zemskú nekalenú blaženosť. Jej, ktorú od počiatku k tomu povolal dobrotivý P. Boh, aby vychfľvala a vyučovala potešovateľky trpiacej vrstvy ľudstva, ponajprv samej bolo potrebné okúsiť každý druh telesného a duševného utrpenia. Dovolil teda pukušiteľovi aby P. Boha milujúcu dušu Lujzinu duševnou suchoparnosťou a najhroznejšími pokušeniami trápil.

Už jej priutlé svedomie samo v sebe bolo prameňom mnohého utrpenia. Keď o niekoľko rokov neskôr jej manžel do nevyliciteľnej choroby upadol, najviac ju trápila tá úzkosť, že nie je v tom povolání, ktoré jej P. Boh označil, a že choroba manžela je trestom zato, že nenasledovala Jeho. do kláštora ju volajúci hlas.

Tým mienila teda usmieriť P. Boha a svoje vlastné svedomie, že v prípade vdovstva •— ktoré sa už teraz predviedeť dalo — celkom sa Mu zasvätiť. Učinila sľub P. Bohu, že — keď jej manžel skorej zomre, ako ona •— vý= lúčne Jeho službe sa venuje.

P. Boh však oslobodil svoju vernú služobnicu od týchto duševných úzkostí a tiež aj poťažne jej budúceho povolania zázračné svetlo vliadol do jej duše. V jej pozostalých poznámkach čítame, ako sa to stalo.

.V zelený štvrtok roku 1623 veľká sro-
nenosť ma opanovala, čo trvalo až do Turíc.
Myslela som si, že budem nútená opustiť svoj-
ho manžela, čo som už aj dávnejšie chcela
učiniť, aby vyplniac svoj prvý sľub, voľnejšie
som mohla slúžiť P. Bohu a bližnému. Trápila
ma aj tá pochybnosť, že si mám vyvoliť iné-
ho duševného vodcu. Prudké pokušenia som
mala aj poťažne nesmrteľnosti duše. Toto
pokušenie ma skoro k zapreniu P. Boha pri-
viedlo. Táto trojka neistota mi také muky za-
pričinila, aké som si dosiaľ nevedela ani pred-
staviť."

Neskôr zase to píše, že vrúcnu túžbu
mala svoj duševný stav odokryť ženevskému
biskupovi. Ale sv. František Salézsky už od
šiestich mesiacov nebol v rade živých. Len P.
Boh jej mohol pomôcť! A pomohol.

„V deň Turíc — píše ďalej Luiza —
v chráme sv. Mikuláša som bola. Pod sv. om-
šou razom jasnosť vznikla v mojej duši a roz-
ptýlila moje pochybnosti. Dostala som oznan:
ohľadom toho, že mám s manželom ostať a že
príde čas, keď složím sľub poslušnosti, čisto-
ty a chudoby a že budem v spoločnosti takých,
z ktorých mnohé podobne učinia. Vedela som,
že budeme bližným pomáhať, ale spôsobu som
neporozumela, lebo tak sa zdalo, sľa by sa
všetko medzi chodením dialo."

Hlavné ťahy jednej vtedy ešte úplne ne-
známej ustanovizne: rehole, ktorej členovia sú
nie uzavretí medzi stenami sa pretiahly jej du-

šou. Konečne, či je spoločnosť, o ktorej cieľi a účinkovaní by zakladateľ vopred neobdržal isté prorocké zjavenie?

Konečne v lesku nebeskej žiary Videla aj toho, ktorý jej bude duchovným vodcom na novej ceste, lebo belley-ský biskup, ktorý došiel spravovať jej duševné záležitosti, nemohol sa ďalej v Paríži zdržovať. ...Aj ohľadom toho som dostala uspokojenie, aby som sa o spovedníka netrápila; a že mi P. Boh dá druhého, ktorého mi aj ukázal. Ja som sa ho síce stránila, ale predsa som ho prijala. Tak sa mi zdalo, že táto zmena nenastane hneď.

Anton Le Gras ešte pol druhu roka žil v svojej trápnej chorobe. Lujza čo verná manželka, ustavične bdela u jeho postele. S ním sa modlila, rozjímalá, uľavovala jeho utrpenia, zachytila jeho posledný vzdych.

Že na jaký vysoký stupeň dokonalosti dopomohla táto verná žena i svojmu manželovi, o tom svedčí jej vlastný dopis, ktorý po jeho smrti belley-skému biskupovi písala. Medzi iným toto píše o zosnulom: „Vďaka božskej Dobrotivosti, už od dávna neprejavoval náklonnosť k ničomu takému, čo by ho do smrteľného hriechu mohlo vrhnúť... Po celej noci očí nezatvoril, ale tak tíško a trpezlivo ležal, že nikomu nebol na ťarchu... Jeho duša sa ustavične s utrpením Pána zaoberala a do posledného svojho dychu verným ostal P. Bohu.

Anton Le Gras po 12-ročnom blaženom manželstve zomrel 21. decembra roku 1625. Keďže Lujza z úprimnej duše porobila prvé prípravy, kroky, odišla do chrámu, kde prijala sv. spoveď a sv. prijímanie a obnovila svoj sľub, že od teraz výlučne len P. Bohu bude slúžiť.

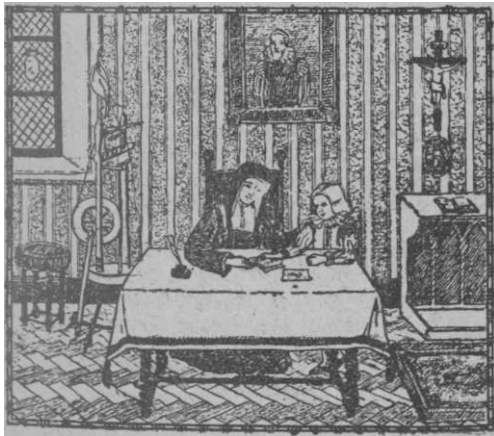
4. Dve ohnivé gule.

V deň smrti sv. Františky Chantalskej jeden svätého života kňaz pri sv. omši videl jej dušu v podobe ohnivej gule do neba sa vznášať. Aí to videl, že jedna iná ohnivá guľa: duša sv. Františka Salézskeho z neba sa jej v ústrety ponáhľa a keďže sa už s ňou spojila, spolu sa vznášaly do náručia o mnoho väčšej žiarnej gule: božstva, aby sa s ním večne spojily.

Kňaz. svätého života — ktorý toto videl — nebol iný, ako sv. Vincent Paulinský. On sám vypráva toto videnie v tretej osobe, ako hodnoverné svedectvo o životnej svätosti ženevského biskupa. Ale aj jeho duša bola k P. Bohu sa vznášajúcou ohnivou guľou. Láska ju žeravou učinila a stále na hor tiahla. A približoval sa okamih, aby obdržal jednu inú ohnivú dušu za spoločnicu, ktorú už teraz láska k P. Bohu a blížnemu roznecovala a ktorá duša dľa božskej Prozreteľnosti mala byť prameňom, z ktorého mali tisíce čerpať lásku

a milosrdenstvo, k uľaveniu telesnej a duševnej biedy.

Pán biskup Camus — nemôžuc sa daiej častejšie v hlavnom meste zdržovať — svoju

duševnú dcéru sveril sv. Vincentovi, apoštolovi lásky, ktorého už v tom čase každý za svätého pokladal. Aj sv. František Salézsky — krátko pred svojou smrťou jeho vymenoval za Predstaveného salézianok, lebo ako sa vyslovil ~ nepozná od neho hodnejšieho a svätejšieho kňaza.

T y

Lujza — ačkoľvek, ako vieme z počiatku akúsi odcudzenosť cítila k nemu snáď pre jeho prílišne zdržanlivú povahu — čoskoro poznala v ňom muža Božieho a bezpodmienečnou poslušnosťou sa sverila jeho vodcovstvu, ba celú svoju bytnosť, čas, majetok a svoje sily mu k službám prepustila. Veď ju už Iné zemské putá neviazaly, ako výchova jediného jej syna: ale ešte aj v tomto rada jej sv. vodcu bola pre ňu smerodajnou.

Lujza bola teraz 34-ročná, a božská Prozreteľnosť — bárs bez jej vedomia — očividne ju pripravila k založeniu dieťa lásky. Z rodiny vysokého stavu ju vyvolil Pán a zošľachtil jej dušu, aby bola príťažlivým vzorom popredným paniam XVII. storočia. Ale jej srdce už zavčas naklonil k nešťastným a chorým, lebo veď títo sa stali neskôr chránencami, predmetmi jej lásky. To chcel, aby bola vzdelanou, vzdelanejšou, ako ženy jej šťavu, aby jednú žiarou a vážnosťou vedomosti spravovala. To chcel, aby bola chorľavou, trpiacou, aby tým viac porozumela a tým živšie precítila tisícere biedy ľudstva. Manželkou, matkou musela byť, lebo mnohé dietky chcel na ňu sveriť. Konečne učinil ju vdovou, sťa večne pamätný vzor vdovám, avš — keďže manžela svojho už utrptily — v P. Ježišovi našly svojho Ženícha, v chudobných dietskach však svoju rodinu, ktorú majú miloval a podporovať.

5. Misionárka lásky.

Obraz v turíčnom čase videný, ktorým mala označené pole budúceho povolania, ustavične pred očami majú, Lujza sa oduševnene chopila práce lásky. Sv. Vincent ustavične nútený bol mierniť jej horlivosť. Keď by bola chcela čím skôr uskutočniť na ňu sa vzťahujúce úmysly Božie, takto ju napomínal: „Modlite sa; modlitba je prameňom dobrej rady. Prijímajte často; sviatostný Ježiš je pôvodcom myšlienok lásky.

Behom štyroch rokov ju nechal cvičiť sa v tejto sv. ľahostajnosti ohľadom budúcnosti, ročíte viackrát" jej dal odbaviť duševnú sv. samotu. Toto bolo pre ňu noviciátom svätosti. lebo táto zdánlivá nečinnosť bola veľkou obeťou pre jej ohnivú dušu. Konečne jej dovolil, aby sa zvláštnym spôsobom venovala službe Božej: „aby ctíla lásku božského Vykupiteľa k chudobným prejavovanú a — nakoľko možno — nasledovala Ho v námahách a protivenstvách pre nich vytrpených."

Milí čitatelia zaiste vedía, že sv. Vincent ešte vo svojom mladom veku. ako chatillonský farár, založil takzvané spolky — lásky, Ľkolom týchto bolo. že by členovia, totižto dobrodušné ženy obce, z lásky k P. Ježišovi stále sa zamieňajú, staraly sa o pokrm a úplné ošetrovanie chudobných chorých. Tieto spolky sa neskôr všade rozšírily. Sv. Vincent

aj ako predstavený missijnnej spoločnosti, dľa možnosti ich navštevoval, aby prípadne klesajúcu ich horlivosť znovu rozmielil.

Ale v tomto čase už tak mnohostranne bol zaujatý, že si nemohol ani chvíľku odtrhnúť k pestovaniu svojich predošlých ustanovizní. Preto zrak jeho padol na vrúcnu dušu Lujzy. Ju prosil aby miesto neho a z jeho poverenia učinila všetko možné k udržaniu spolkov — lásky a kde bude potrebné nové, založila.

Že koľkou láskou a sebaobetavosťou podujala Lujza tento ťažký úkol, to si môžeme predstaviť. Ai sv. kňaz — tak sa zdá — cítil že jeho drchovná dcéra teraz vkročila na cestu božskou Prozreteľnosťou jej označenú, a že tieto návštevy slúžia čo prípravné učenie budúcej matky „slúžobníc chudobných“ (takto menoval dnešné milosrdné sestry). Slávnostným bol spôsob, ktorým ju doviedol do kruhu nového účinkovania. Vlastnoručne jej spísal návod ohľadom toho ako má jednať pri týchto svojich návštevách: „Dojdúc, svolajte členov, lebo aspoň vedcov, spolku a prevezmite s nimi je. dnotlivé body pravidiel, aby videli, či ich dosiaľ verne plnili a v čom by sa mala stať zmena.“

Vo svojom liste zo dňa 6. mája r. 1629 — ktorý dátum dľa tohoto označuje počiatok apoštolské! činnosti — takto jej níke: „Pohnite sa teda pani moja, idte v mene Pána! Zase upotrebiac reč Cirkvi takto pokračuje:

„Prosím Všemohúceho, aby vás cestou sprevádzal. On nech vám je posilňujúcou oporou, v sparnosti dňa tieňom, v dáždi a zime prýbytkom. v unavenosii mäkkým lôžkom, v práci silou. Konečne nech vás privedie zpät bohatú v zdraví a dobrých skutkoch... Vykupiteľ náš nech požehná vašu cestu a dá svoju milosť, aby ste práve takým smýšľaním konali a znášali svoje námahy, ako on znášal svoje.“

Malá missionárka sa teda pohla. Pohla sa slabým krehkým telom síce, ale mužnou odhodlanosťou. a tou silnou dôverou pobádaná, že jej P. Boh poskytne potrebnej sily a zdravia. Koľkou námahou bolo vtedy cestovanie obťažené! Nemajúc záprahu, poštovným í— lebo najajým vozom, inokedy zase koňmo, potom na člnku lebo mnohokrát' aj pešo išla z mesta do mesta, súc vystavená sparú slnka, vrtochom nepohody počasia.

Keď však po celodennej námahe došla na určené miesto, tiež ju nečakalo veľké pohodlie a spokojnosť. Co prýbytok nútená bola prijať od jednoduchých dedinčanov ešte jednoduchejšie prístrešie, v tej chudobe, do ktorej Ich vtedajšie válečné časy vrhly. Spisovatelia tej doby hovoria, aké nízke, tmavé, začmudené chalupy to byly uhnietené so slamou smiešanej hliny, pokryté rákoším lebo trstinou. Okná bez skla, ešte aj podlaha a povál chybely, čo komin slúžil do pokrovu vyrezaný otvor.

Sestra Barbora Baiily, ktorá ju neskôr na týchto cestách sprevádzala, píše že nie raz odpočívala na málo slame, ktorou jej na zem postlali a obyčajne tvrdým ovseným alebo ražným chlebom chudobných ľudí sa živila. Tu i tu bol by sa našiel i lepší príbytok. — zodpovednejší pokrm, ale obyčajne si práve najchudobnejšie vyvolila, aby sa pravým chudobným tým viac podobala, veď jej živá viera vždy videla v nich trpiaceho Vykupiteľa.

Aj to rozpovie, ako ju prijali. V jednej väčšej obci tak dojala shromaždené panie jej za telesný — duševný prospech chudobných plápolajúca láska a výrečnosť, že — keď navrátiac sa rozpovedaly všetko svojim manželom aj títo za každú cenu chceli počuť služobnicu Božiu, Ponevác však mužov na týchto schôdkach neprijímala, títo sa pod nábytok a posteľ ukryli, aby predsa počuli jej reč.

Keď sa však pripravovala k odchodu z tejto obce. ľud. ešte aj dietky, obkľúčili jej vozík, aby parížsku paniu každým znakom svojej vďaky a prítulnosti až ku hraniciam obce odprevadili. Vtedy sa stal ten mimoriadny prípad. že sa jedno malé dieťa náhodou pod vozne kolesá dostalo, ktoré prešly jeho telom. Môžeme si predstaviť, ako boľastne sa to dotklo útleho srdca Lujzinho. Hneď vystúpila z voza kľakla si k dieťaťu zdánlivo mrtvému a vrúčne sa modlila o zachránenie malej obeti. A hľa. na všeobecný údiv dieťa zrazu vstalo.

a nebolo na ňom badať ani najmensej stopy úrazu.

Ale pravá dcéra poníženého sv. Vincenta sa týmto vyznačeniam netešila. — Opačne, boly pre ňu ťarchou a vo svojich listoch nie raz prosila o radu svojho duchovného vodcu, ako by im mohla vyhnúť. Svätý Vincent ju týmito slovami uspokojil: „Opravdu ponížená duša sa náve tak vie uponižiť uprostred vyznačení ako v opovrženiach. Tak čini, ako včelička, ktorá jednako zhotovuje med z rosy na pelync a na ružu padlej.

6. Spolky lásky.

Dojímavý bol spôsob, ktorým panle lásky, lebo sestry lásky — ako ich vtedy menovali — k službe chudobným a v tejto k živej viere povzbudzovala. Ponajprv im predstavila ohnisko lásky: presväté Srdce Ježišovo, ktorý tak veľmi túži, aby sme preukazovali milosrdenstvo. Potom poukázala na odmenu lásky, ktorá ich očakáva, keď jednúc počujú slová potešiteľné: „Podťe požehnané Otca môjho“_____a na krásu lásky, ktorá je najistejšou známkou dieťok Božích.

Zase jednotlivé body pravidiel im podrobne vysvetľovala. Sestry, ktoré nasledujú, nech pripravlia jedlá. Potom nech vyhľadajú opustených chudobných chorých. D'alej nech donesú sebou ai iné potrebné veci: stolík, brus, pohár, šálku, malý tanierik a lyžicu.

Nech veselo vkročia a chorého láskavé pozdravia. Nech mu — keďže Je potrebné — oblečú čistú bielu košeľu. Voči posteli nech zavesia malé umučenie tak, aby ho chorý dobre mohol vidieť. Stolík ku posteli postaviac a prikrýjúc ho stolovým prikrývadlom. nech položia naň tanier, lyžicu, chlieb. Potom nech umyjú chorému ruky a hlasne sa pomodlia stolové požehnanie. Na tanier mäso do šálky polievky majú dať. potom nech chorého srdečne vyzvú, aby v láske Ježiša a Jeho nepoškvrnenej Matky zjedol tento skromný obed. Toto všetko nech takou láskou odbavujú. sťa by to svojmu vlastnému dieťaťu ba ešte radšej samému Pánu Bohu činily. ktorý tak prijme skutok lásky chudobnému prejavový, ako by sme to bezprostredne Jemu boly preukázaly.

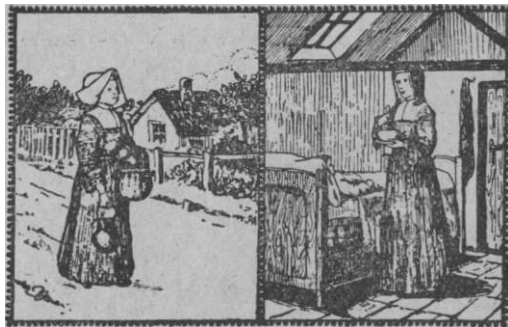
Sestra lásky potom o dobrom P. Bohu má chorému rozprávať. Keď ho vidí zarmúteného. zroneného, má sa snažiť ho trochu rozveseliť. časom nech miesto neho pokrája mäso, do pohára nech mu naleje nápoja. Keď vidí. že chutne jie. nech sa vzdiali, aby aj u iných podobným skutkom prejavila milosrdenstvo. Dobre je. keď ponajprv ide k takým, ktorí majú príbuzných a naposled nechá opusteného, aby u tohto mohla najďalej ostať.

Avšak najväčšou ich starosťou malo byť zachránenie duše. Uprostred ošetrovania majú teda chorých k tomu povzbudzovať, aby si od-

bavili dobrú sv. spoveď a prijali Sviatosť Oltárnu. Zotavujúcich sa nech k pravému kresťanskému životu, zomierajúcich k dobrej smrti pripravlia.

Týmto cieľom im dajú krátke poučenie lebo z dobrej knihy predčítajú tým, ktorí tomu porozumejú. Poučujú chorého, ako má svoje útrapy z lásky k P. Bohu trpezlivo znášať a vzbudia s nimi dokonalú ľútosť. Keď sa smrť chorého blíži, upovedomia o tom pána farára, aby ho zaopatril sviatosťami. Chorého napomínajú k úprimnej dôvere v dobrotivosť Božiu, uvádzajú mu v pamäť utrpenie a smrť Pána Ježiša Krista. Odporúčajú ho do ochrany preblahoslavenej Panny, sv. anjelov a ochrancov, a všetko len tým úmyslom, aby jeho dušu zachránili.

Služobnice chudobných ani keď ich chránenec už zomrel, ho neopustily. Pripravily mu prikryvadlo, objednali rakev a prítomné boly na pohrabe. Sťa rmútiace matky sprevádzaly svojich chudobných k večnému odpočinku a za spásu ich duší sv. omšu siyšaly.

7. Služobnica chudobných.

Lujza De Marillac nie len že slovom oduševňovala panie spolkov ku skutkom milosrdenstva, ale ona predchádzala dobrým príkladom. Z Paríža vo veľkom množstve doniesla zo sebou plátno, obvazy a lieky. Akonáhle zakončila poučovanie, hneď sa pohla, aby navštívila chudobných obce. Ku všetkým nemohla ísť, ale dala sa zaviesť ku najbiednejším, v týchto putovaniach jedine živá viera mohla poznať obraz trpiaceho Vykupiteľa.

Kto by vedel opísať, akou veľkou horlivosťou a oddanosťou sa chopila služieb lásky, ku ktorým prv takou plamennou výrečnosťou povzbudzovala členky spolku! Ona, ktorú P.

Boh k tomu aby tisícim a tisícim služobniciam chudobných za vzor slúžila a v nich ducha viery na stáročia upevnila, ba ducha viery im udala čo životného smerovateľa, akou hlbokou vierou a poníženosťou sa mohla približovať k Pánu a Majstrovi svojmu v chudobnom sa skrývajú-
cemu.

V svojej bezhraničnej horlivosti neraz si ťažkú chorobu pritiahla. V taký čas. v chudobnej cudzine, blaženou sa cítila, že podobne, ako chudobní, je utisnutá, na ošetrovanie milosrdných srde.

Sv. Vincent — dozvediac sa o jej prechorení. — nevedel, či ju má potešovať, lebo jej ku veľkej horlivosti utrpeniu šťastie priatľ.
„Ci ste sa netešili v srdci — píše z jednej takejto príležitosti — keď ste videli, že vás P. Boh za hodnú uzná trpeť v jeho službe?"

Pri tom všetkom mnohokrát ju musel napomínať, aby sa smylovala nad slabou sústavou svojho tela, aby šetrila svoje zdravie. Ajhľa napomínajúce slová múdreho muža: „Jedno z osídíel diablových v tom záleží, že donúti dobré duše, aby viac konaly, ako im schopnosť dovoľuje, asíce preto, aby potom nič nemohly vykonať. Duch Boží však tíško k tomu napomína, aby sme múdre len toľko konaly. koľko vládzeme, aby sme takto vytt;-
vale a mnoho mohli pracovať.

Keď v Paríži a na okolí vypukol mor a
v takej miere sa rozšíril, že poprední ani do-

pisovať si sa neopovážili, ba v obave ani sa vzájomne neoslovili, aby neupadli do tejto smrtnej nákazy, svätého života kňaz však práve nezdržiava svoju duševnú dcéru od navštevovania týchto chorých a vlastnoručného ošetrovania týchže. Ba on sám ju povzbudzuje, aby sa bez obavy postavila proti nákaze. „Nebojte sa ničoho — píše jej — P. Boh Vás chce k niečomu upotrebiť, čo k Jeho sláve slúži, a preto verím, že Vás pri živote zachová.“

Prorocké predpovedanie veľkého Svätého sa splnilo. Ačpráve Lujza svojou slabou, ku každej chorobe náchylnou sústavou bez obavy vnikla do nakazených príbytkov a veľkou láskou ošetrovala opustených na mor chorých, — ktorých z obavy pred nákazou aj domáci opustili — nič sa jej nestalo. Pán Boh ju podržal k založeniu svojho veľkého diela, ku ktorému si ju od večnosti vyvolil.

8. Prvá milosrdná sestra.

Po obciach založené spolky lásky sa veľmi pekne osvedčily. K práci zvyklé dedinské ženy a devy bez všetkej námahy vybavily ošetrovanie nemocných malého počtu.

Avšak nebolo tomuto tak po mestách, zvlášť v Paríži, kde v niektorých farnostiach na spôsob v dedinách založených spolkov lásky tiež podobné založili.

Tu neišla vec veľmi dobre. Panie čiastočne postavenie. rodinné a spoločenské povinnosti zdržiavaly od navštevovania chorých, z druhej stránky manželia — dcéram otcovia, matky — ťažko dovolili, aby zadosť učinily podujatým povinnostiam. Obyčajne svoje slúžky poslaly, v tomto však nebolo mnoho vďaky, takto početní chorí nedostali patričného ošetrovania.

Hmotne vďačne poskytly pomoci, ale potrebná bola aj osobná návšteva, opatera; potrebné byly také dobrodušné, ale jednoduchejšie devy, ktoré z lásky k Bohu a blížnemu sa Podujmú navštevovať a ošetrovať chudobných chorých. Lujza to spomneia svojmu svätému vodcovi.

Sv. Vincent si myslel na dedinské devy, ktorých prísne s hlbokou zbožnosťou spojené mravy dobre poznal. Z príležitosti missií, ktoré po dedinách odbavoval, neraz sa stretol s cnostnými devami, ktoré k tomuto cieľu za príhodné pokladal.

Jedna z nich, suresnei-ská Margita Nasean aj sama sa ponúkla k službám. Bola chudobným pastierskym dievčatom, a už v svojom útloni veku cítila povolanie k vyučovaniu dietok. Ale ako to má uskutočniť, keď sama ešte ani čítať nevedela a mimo P. Boha nepoznala mého učiteľa? Kúpila si teda Abc-dár. A keď že do školy nemohla chodiť, išla k pánu farárovi a pýtala sa lla meno prvých štyroch písmen, pri druhej príležitosti zase toľko a takto napredovala.

Dokiaľ stádo pásala, pomaly zkusila písmy soojiť a keď sa v učení zachytila, pýtala sa tadiaľ idúcich, ako treba to a to slovo prečítať. Takto sa naučila čítať.

Vtedy viacej takýchto chudobných diev svojej dediny naučila tomuto, tenkrát ešte zriedkavému umeniu. Potom si umienila, že pôjde z dediny do dediny a vedochtivú mládež naučí čítať a P. Boha poznať. K tomuto všetkému bez haliera, jedine z lásky k P. Bohu sa podujala. Mimo božskej Prozreteľnosti ani neniesla ničoho sebou a nermútila sa, keď jej táto aj hodne dopriata hladovať a na holú zem ju na noc uložila. Dobrotivosť jej srdca nepo-

znala hraníc. Ešte aj potrebné veci si odoprela, len aby ich iným mohla dať. Niekoľkých chudobných mladíkov, ktorí nemali k ďalším štúdiám prostriedkov, na vlastné útraty dala vyučiť, starala sa o ich zaopatrenie a povzbudzovala ich k službe Božej. Veľká bola jej radosť, keď sa neskôr horlivými kňazmi stali.

Keď ju sv. Vincent upovedomil, že pri ošetrovaní chorých by bola potrebná, hneď prišla do Paríža, aby — ako hovorila — dokonalejšie sa mohla v láske cvičiť. Sv. Vincent ju k Lujze De Marillac poslal, ktorá ju radostne prijala do svojho príbytku, bez toho, že by bola cítila, že toto bezvýznamné dievča je v úmysloch božskej Prozreteľnosti tým malým horčičným semenom, z ktorého jednúc mohútny šírom spoločnosti milosrdných sestier vyrastie.

Táto suresnei-ská deva bola prvou milosrdnou sestrou, a typom sebaobetavých, oduševnených dcér lásky. Za sebou v troch farnostiach účinkovala, ako horlivá pomocníčka členkyň spolku lásky. Všade ľútosťou hľadeli na ňu i vzdávanie sa. Bola ztelesnenou láskou^a milotou, Jej láska bola nevýslovná. Konečne^s a stala obeťou tejto. Jedno celkom opustené, niarovou ranou nakazené dievčatko vzala k se-^{1,6} a do svojej postele ho uložila, lebo uprostred vtedajších pomerov nemohla preň lepšieho miesta nájsť. P. Boh tak chcel, aby prvá^d éra lásky medzi milosrdnými sestrami bola

aj prvou v nesčíselnom rade. mučeníc lásky aby tieto svoju hrdinskú sestru podobnou hrdinskosťou nasledovali.

Keď cítila predznaky nebezpečnej nákazy, v sprievode jednej svojej sestry do „Nemocnice sv. Alojza“ išla. Úplne sa odovzdajúc do vôle Božej odobrала sa od sestry. Tušila, že ju v tomto živote už viac neuvidí. Táto verná služobnica maľučkých a chorých bola pravou sestrou — učiteľkou a pravou sestrou — ošetrovateľkou. Poslušná, veľkodušná, ku všetkému ochotná a konečne stane sa obeťou svojej; obetavej lásky. Pravý vzor!

9. Malé horčičné semeno vzrastá.

Súčasne s Margitou Naseau sa aj viac diev hlásilo, aby chudobných chorých hlavného mesta navštevovaly. Lujza na krátky čas ich k sebe prijala, aby ich vyučovala základom kresťanských životných zásad a ošetrovania chorých, potom ich prepustila k službám predsedkyní spolkov lásky. Tieto devy vyšly síce z nižšej vrstvy ľudu, ale boli šľachetného ducha, lebo nie za mzdu, lebo inú zemsťu výhodu pracovali, ale jedine za lásku Božiu.

S počiatku žiadneho užšieho spojenia nebolo medzi devami v rozličných farnostiach pracujúcimi. Nemalý ani pravidiel, ani predstavených, ani cvičení. Veď zakladatelia nemali v úmysli, ba ani v myšlienke, založiť sriadenie

spoločnosť. Lujza neskôr vyznala, že s touto pestrou skupinou sa niekedy takmer hanbili ulicou prejsť, lebo každá deva bola v kroji svojho vidieku.

Viacrát prosila svojho duchovného otca, aby jej dovolil úplne výchove a výučbe týchto dobrých duší venovať všetky svoje sily. Ale on podivuhodne ju od tohoto zdržiaval a napomínal, aby dotiaľ ani nemyslela na to, dočakáť P. Boh svoju žiadosť nevyjaví. Avšak dovolil jej, aby zostavila pre ne malé pravidlá.

Tieto Lujza vlastnoručne napísala v rokoch 1630—33. Čiastočne na predsedkyne sa vzťahujú, že ako majú viesť devy cestou spásy. Nech ich učia, poučujú, aby sa z nich stali dobré učiteľky dieťok. Čiastočne devám dáva v nich poučenie, radu: v paniach spolkov lásky, nech vidia svoju matku, nech ctia v nich preblessenú Pannu, nech tak poslúchajú predsedkyňu, sťa P. Ježiša. Vďačne nech idú už či ich pošlú do mesta, lebo do dediny, čo možno nech idú dve a dve spolu, už či do chrámu lebo ku chorým. Mužských nech nepripustia do svojich izieb, na ulici nech sa nezastavia s nikým k rozhovoru. Nech sa snažia poučovať dedinské dievčatká a nech k tomuto vyučia aj iných, aby ich v neprítomnosti mohli podobne konať. Všetko toto nech činia z lásky k Pánu Bohu a nie pre ľudské uznanie.

Ajhl'a k sriadeniu veľkej spoločnosti lásky Lujza dostane prvé vnuknutie. Ona napíše

jej prvé pravidlá, ktoré obsahujú zárodok, jadro neskorších pravidiel. Sv. Vincent ešte teraz nepozná božskú myšlienku a behom štyroch rokov zdržiaval svoju duševnú dcéru, od každej činnosti tohoto smeru.

Horlivosť týchto diev bola síce chvályhodná ale — ako nebrúsené drahokamy — ani ohľadom duševného života ani ohľadom ošetrovania chorých neboly žiaducne vyučené. Konečne sám Sv. Vincent nahliadol potrebnosť sriadenia.

Vtedy prosil Lujzu De Marillac, aby sa ujala výchovy týchto dobrých diev. Shromaždiac ich na vtedajšom byte Lujzinom — v starej Sv. Viktorskej ulici — dľa jej odporúčania vyvolil z nich štyri-päť, ktoré za jej správy sv. samotou a horlivou modlitbou započaly noviciát, ktorý ich mal pripraviť k budúceму povolaniu, avšak bez toho, žeby to byly noviciátom menovaly.

Srdce Lujzy De Marillac, keďže podujala správu vznikajúcej spoločnosti, bolo takou láskou rozplamenené k tomuto povolaniu, že sa úplne tomu chcela zasvätiť. Roku 1634 vo sviatok Očisťovania Panny Márie sa teda neodvolateľným sľubom k tomuto zaviazala, súčasne obnoviac aj ten svoj sľub, že ostane vdovou.

Deň 25. marca aj spoločnosti ostal večne slávnym. V tento deň obnovia každoročne milosrdné sestry svoje sľuby.

V duši Lujzinei zaskvela nebeská žiara: dosiaľ* tlejúce svetlo zjavenia turíčného z roku 1623. hľa rozprestiera svoje krýdla. Prišiel čas, keď môže sľub složiť lebo s takými žije, ktoré to tiež činia. Ten tajomný obraz, v ktorom práve vtedy aj to videla, sľa by byly pomáhaly spoločližným ... ajhľa, stal sa skutočnosťou, čomu vtedy neporozumela, to teraz ztelesnene vystúpilo pred ňou.

Malá spoločnosť sa pomaly vzťahala. Sv. Vincent neľúbil rýchly rozkvet. Lujza De Mariillac počala celkom spoločný život s týmito jednoduchými devami, lebo — ako ich už vtedy začali menovať — sestrami.

10. Matka a jej dcéry.

Lujza vo svojej poniženosti nepovažovala Sa natoľko za ich matku, ale radšej za sestru. Malú spoločnosť už v počiatku preblahoslavenej Panne obetovala a to chcela aby si sestry Ju vyvolily za iedinú matku. Aj použila každú Príležitosť, aby v srdci svojich dcér k Panne Márii detinskú Úctu vzbudila a zvlášť tajomstvo 'ej nepoškvrneného počatia Učinila v malej spoločnosti predmetom zvláštnej úcty.

To snád' ani nemusíme zdôrazňovať, že v nasledovaní cnosti presvätej Panny, k čomu svoje sestry ustavične povzbudzovala, ona sama Predchádzala dobrým príkladom. Ale menovite v jej zastúpení nemala páru.

Už od prírody veľmi silná materská láska panovala v jej srdci voči jedinému dieťaťu svojmu, ktoré takou mierou — ačkoľvek úplne kresťanskou útulnosťou — milovala, že sv. Vincent nie raz za dobré uznal mierniť tento plameň „Nikdy šom nevidel matku — písal z jednej príležitosti — ktorá by natoľko matkou bola bývala!“

Neskôr túto istú lásku preniesla na svoje duševné dcéry. Bárš táto láska bola bezpochybne nadprirodzenou, predsa takou silou opjanovala jej srdce od všetkej zemskej škvrny očíH stené, ako by bola na prirodzenej náchylnosti založená. Poťažne jednej došej kandidátky ku príkladu toto píše: „Keďže ju dobrý P. Boh nám určí, uisťujem Vás, že ju tak budem ctíť a milovať, sťa by- bola mojou blízkou pokrevnou.“ Teda už pred ich príchodom vzbudila v svojom srdci cit najútlejšej lásky k nim.

Koľko sebaobetavosti to vyžadovalo, aby táto vysokovzdelaná pani spoločný život započala s týmito jednoduchými, dedinskými devamiH ich do kruhu najzákladnejšej spoločenskej slušnosti a cnosti uviedla s nimi pracovala si nimi obcovala a ich na taký stupeň života dcéj lásky povzniesla, na ktorý ich nástupkyne aj po uplynutí storočí len údivom môžu pohliadnuť.

Ani najmenej ju neuspokojila tá láska a starostlivosť, ktorú svojmu okoliu dala pocítiť. Pomerne so vzťahujúcou sa spoločnosťou vždí viac a viac svojich dcér poslala počiatkom lefl

do jednotlivých farností Paríža, potom na okolie pomáhaly však vždy na väčšiu vzdialenosť

Nakoľko sa obávalo o ne jej materské srdce. Triaslo sa pri myšlienke na nebezpečia, ktoré ich môžu zastihnúť. Ale ešte viac sa obávala, že zabudnú na dobro do ich duše vštepené. Veď ešte nemalý ani písaných pravidiel, ani iného príhodného čítania.

Preto v ustavičnom dopisovaní stála s nimi. Týmto chcela nahradiť všetko to, čo miestné sestry zvlášť z vyučovani sv. Vincenta čerpaly. Tieto listy obyčajne všetkým spolubývajúcim sestram patrily a zvlášť — zvlášť hovorila v nich ku každej jednotlivcej.

Keďže z vnútorného života ďalekej malej rodinky žaloby došli aj láskyplné napomenutie každej náležalo takto medzi sestrami do Richelieu — a vyslanými, Barborou a Lujzou — ktoré prv v peknej shode žily a ku všeobecnej spokojnosti účinkovali — akési malé nedorozumenie povstalo. Dobrá táto matka im dlhý list písala v ktorom ponajprv škodné následky nedorozumenia im predstavuje. potom však prejde na ich osebytné, zvláštne chyby, ktoré sú dľa jej náhľadu príčinou neshody. Staršiu sestru Barbaru k väčšej láskavosti, k znášaniu slabosti spolusestry a k materskej láske napomína. Mladšiu sestru Lujzu však trochu pokarhá pre jej veľkú samostatnosť, ktorou bez dovoľenia predošlej návštevy, púty vykonáva atď. iáto malá úloha — tak sa zdá — oboch sa do-

tkla. lebo o niekoľko rokov — zvlášť Barbora — skvela sa sťa vzor cnosti.

Nakoľko ošetrovala choré spolusestry. nie len vo svojom dome. ale aj v cudzine! „Veľkú starosť mám ohľadom chrľavosti sestry Alžbety; — pre do Richelieu — a — prosím, píšete mi o tomto podrobne“. Potom jej predpíše návody a užitočný domáci spôsob liečenia.

Keď sa však dozvedela, že niektorá z jej dcér sa rmúti, čo všetko neučinila, aby jej dušu znovu povzniesla, jej dôveru roznieťila, do nej smelosti vliala!

Mnohokrát' sa stalo, že jedna lebo druhá sestra snád' s"i nie natoľko z unavenosti, ale aby túto dobrú matičku od nových starostí ušetrila — nesdelila jej príčinu svojho zármutku. V takýto čas nasledovala láskyplná výčitka: v akej starosti je preto, že ju zarmútenou **vidí**. Natoľko ňou opovrhá. že jej ani nepíše? Potom však zkúmaiúcim zrakom starostlivei matičky, sa snaží zdvihnúť závoj, hľadá príčinu zármutku. „To vás snád' zarmucuje, že dobrého Pána Boha práve tí obrážajú, ktorých úkolom je. aby Mu chválu prespevovali a ku povzneseniu ľudu slúžili? Úfajte, sestro moja. akonáhle dosiahnu dokonalosť svojho **Dovolania** — stanú sa veľkými Svätými . . . Keď sa však preto rmúťite. že následkom chorľavosti nemôžete ráno o 4-tej hodine vstať, postíť sa a iné podobné, potešte sa myšlienkou, že vám to neprekáza v tom, aby r'e boli opravdu poníženou, láskavou, aby ste

chyby biižného trpezlive znášali, ešte aj toho, kto je najviac proti vám.

A nakoľko milovala svoje dcéry! Keď svojim sebechovaním — zvlášť v počiatku — zarmútily jej materské srdce, veľkú duševnú boľasť cítila sice, ale vo svojej hlbokkej poniženosti všetko zlo v dome lebo v malej spoločnosti spáchané len sebe samej, nedostatku cnosti zlému príkladu privlastňovala, pre sestru previnivšiu sa však nemala iné slovo, len slovo lásky. Sv. Vincent ju neraz k väčšej prísnosti napomínal: „Keď krotkosti vašej duše bude žiadúca kvapka octu — píše je z jednej príležitosti — požičajte si od nášho Vykupiteľa. O, pani moja, ako dobre vedel On použiť aj ostrých slov, keď bolo potrebné!“ Táto útla láska bola jedinom ženským ťahom jej mužnej povahy.

Ona bola vyživujúcim slnkom rodiny lásky y svojich — niekedy málo dobrej vôle prejavujúcich — prichodiacich dcérach, svojím príkladom a poučovaním k životu priviedla driemajúce zárodky lásky k bližnému a neunavnou horlivosťou ich ošetrovala až dokiaľ v tejto novej záhrade Cirkvi Božej nevyrástly v silné rastliny a v ovocí ich dobrých skutkov, vóni ich cnosti^{sa} nezúčastnilo trpiace ľudstvo.

11. Božia hospoda.

Takto menovali v Paríži na brehu Šajny sa vznášajúcu obrovskú budovu. Jej 20 veľkých^s enj tisícdvesto, niekedy dvetisíc hostí prijalo.

Ale akí prichodzí sa mohli dostať do Božej hospody? Zaiste nie boháči. O ubytovanie týchto sa už aj XVII. storočie hojne postaralo. Ešte aj z pomedzi chudobných len tí prišli sem, ktorí trápení súc ťažkou chorobou, potrebovali ošetrovanie láskyplných srde. Ale koľko chybelo ešte k tomu, aby v tomto dome, ktorý meno Božie nosil, s chudobnými tak zachádzali, ako s dieťkami Božími!

Postrádajúc patričnú hmotnú podporu len veľmi biedne zaopatrenie dostali títo úbožiaci. Bola sieň, kde v jednej posteli aj šiesti ležali. To je pravda, že od terajších o mnoho väčšie posteľe boli vtedy obvyklé.

Ale zbožnú dušu Lujzy De Marillac bieda početných chorých hlboko dojala. Keď len mohla, zašla k nim, nesúc im niečo k občerstveniu, pomáhala ich ošetrovať, slovom prejavila tam svoju lásku k trpiacemu Ježišovi.

Tu sa stretla s viacerými paniami podobného smýšľania. Aj tieto zbožná horlivosť pri* viedla ku posteliám trpiacich. Tu sa stretla s pozdejšou svojou najlepšou priateľkou: so svätého života predsedkyňou Goussolt. Táto bola bohatou s Lujzou takmer rovnovekou vdovou. Ačkoľvek po smrti svojho manžela s nimi vynikavým duchom a pútajúcimi vlastnosťami ešte na skvelý zástoj mohla nárokovať, predsa všetkého sa zrieknúc, život svoj Pánu Bohu a trpiacej vrstve ľudského pokolenia zasvätila.

Aj ona bola duchovným dieťaťom sv. ^ incenta a prostredníctvom tohoto svätého sa oboznámila s Lujzou. Tieto dve srdcia sa čoskoro spojily v jedno v prejave lásky k blížnému, v milosrdenstve. Goussoltová veľmi často odpravila Lujzu k navštíveniu spolkov lásky alebo jej svoj vlastný koč prepustila k službám. Pomáhala jej v sriadení voja dcér lásky, aby ich viac poznala, za čas ich u seba držala.

Ako sme už spomenutý, ony dve a ešte ^a< iné navštevovaly nemocných, jedna o druhej ani nevediac. Lujze napadla ponajprv tá myšlienka, že či by nebolo možné z takýchto zbožných pani jeden ústredný spolok založiť, ktorý

by chorých v nemocnici tak ošetroval, ako členkyne spolkov lásky ošetrujú svojich chorých v domoch týchže.

S týmto plánom sa ku sv. Vincentovi obrátila. Tento sa ponajprv nechcel do tejto záležitosti zastarieť, lebo — tak sa domnieval — takí stoja v čele nemocnice, ktorých on vysoko vážil a za dosť schopných považoval k tomu, aby takémuto položeniu odpomohli.

Gousoltová však neztratila svoju smelosť. Obrátila sa ku parížskemu arcibiskupovi a na vyzvanie tohoto aj utvorily spolok pani-lásky v čele s predsedkyňou Gousoltovou, sv. Vincent sa však stal správcom tejto ustanovizne. Vďaka dobrej vôli horlivých duší, parížsky Hotel-Dieu stal sa onedlho javiskom lásky, v ktorom sa mohol kochať P. Boh a človek. Sesterský sa tu sblížovaly najpoprednejšie a najposlednejšie triedy spoločenské. Počet týchto útlých služobnic chorých behom jedného mesiaca vzrastal na sto, ako to z dopisu sv. Vincenta, ktorý jednému svojmu missijnému kňazovi písal, vieme: „So sto—stodvadsať popredných pani záležiacu spoločnosť sme sriadili, — píše — ktorej členkyne štyri-štyri spolu osem-deväťsto chorých navštvia. Nesú im občerstvujúce a ochladzujúce pokrmy, mimo pokrmov, ktoré im nemocnica poskytne a snažia sa úbohých chorých k tomu priviesť, aby vykonali všeobecnú spoveď a takpt pre hodinu smrti svojej si zaistil spo-

kojnosť svedomia, v prípade vyzdravenia však podmienku dobrého života."

Hlavná delba milodarov bola na poludnie. Panie o jednej hodine prišli do Božej Hospody. Keďže predbežne malú poklonu odbavily pred prevelebnou Sviatosťou Oltárnou, predpásuc si biele zásteru pochodily siene, od postele ku posteli kráčajúc, posilňujúci, alebo občertsvujúci nápoj a pokrm podávaly chorým. Keď niektorý bol tak veľmi slabý, že nevládal sám jesť, pomáhaly mu a pomodlili sa miesto neho stolové požehnanie. Dcéry lásky — ktoré si hneď na utvárajúcej schôdzi od Lujzy vyprosily — pomáhali' paniam pri rozdávaní.

Toto telesné ošetrovanie chorých bolo len prostriedkom v ohľade hlavného stanoviska: ošetrovania duše. Ohľadom tohoto prosí sv. Vincenta, aby paniam dal praktické vyučovanie. Sv. Vincent mimo slovného poučenia dal vytlačiť pre ne aj malú knižočku, ktorá popri poučeniach chorým venovaných obsahovala aj osobné poučenia pre ne. Ku príkladu aby sa v ten deň keď I u chorým idú, veľmi jednoducho obliekli, aby od chorého nápadne ďaleko nestály. Aj pouče* nie nech sa stane v podobe dôverného rozhovoru, asi takto: Rozpoviem vám, ako ma naučily odbaviť si dobrú sv. spoveď atď."

Aké krásné obrazy mohol poskytnúť každodenný dôverný styk medzi týmito nešťastníkmi a poprednými paniami tohoto význam-

ného stáročia, ktoré mnohokrát ai ohrozením vlastného života, celé hodiny strávily pri posteliach chorých, ošetrovaly, vyučovali ich, pripravily ich na ďalekú cestu do večnosti vedúcu.

Potešiteľný vzrast počtu pani možným učinil ai podelenie práce. Zkúsenosť totižto dokázala, že veľmi ťažko je ošetrovať a spolu aj vyučovať. Takto na odporúčanie sv. Vincenta trojmesačne vyvolili zo spolku jednu-jednu malú skupinu, ktorá sa zdála príhodnou k vykonávaniu duchovných skutkov milosrdenstva.

Lujza bola jedna z prvých, ktoré do tejto missie vyvolily. S P. Bohom sa pripravovala k tomuto a dobrými myšlienkami, predsavzatiami, ktoré si aj poznačila. Nadprirodzenú náladu jej veľkej duše odokrývajú tieto riadky: „Umiénila som si — že — keď budem mať šťastie chorých navštíviť — naučím ich, ako majú utrpenie dobre upotrebiť. Nech tak hľadia naň, ako na to, čo z otcovských rúk dobrého P. Boha pochádza. Ktorý všetko k nášmu prospechu riadi. Že ie to P. Bohu milé, keď so Spasiteľom na hore Olivovej sa modllacim hovoríme: „Otče, nie moja, ale Tvoja vôľa nech sa stane!“

Keď ich nemoc zdá sa byť smrteľnou, dáni im vzbudiť v sebe vieru a nádej a nakoľko možno im opišem milosrdenstvo Božie. Rada by som vliat' niečo do ich duše z pocho-

pu o veľkosti, vznešenosti a kráse Božej a z blaženosti, že Ho večne budú videť... Keď vyzdravejú, upozorním ich, aby P. Bohu ďakovali za zdravie, ktoré im preto navrátil, aby mohli pracovať na spáse svojej duše. Nech teda P. Boha nadovšetko milujú a nech učinia predsavzatie, že Ho smrteľným hriechom nikdy neobrazia."

Behom celého svojho života, aj popri ustavične sa vzťahujúcich ostatných svojich starostiach nikdy neztratila z pred očí krásne dielo „Božej Hospody, a svojimi osobnými službami, ako poskytnutím služieb dcér lásky, paniam, vždy vernou pomocníčkou ostala. Zylášť návštevu pri nákazlivé nemocných neskôr už Úplne dcéry lásky poduialy, keďže panie pre svoju rodinu sa neopovážily veľmi k nim priblížiť.

12. Nadprirodzené materstvo.

Panie lásky V svojej horlivosti neuspokojily sa len ošetrovaním telesne a duševne chorých v Hotel Dieu. Časom sa ich láska ujal aj opustených, vysotených detí Paríža.

Počet týchto malých nešťastníkov sa ročite vzmohol aj na 300. Na základe nariadenia vrchnosti, polícia ich sossbierala a odniesla do Jednej na brehu Šajny, pre nemlúvňatá založenej útulne. Avšak ani osobná obsluha, ani dôchodky tejto ustanovizne nedostačovali k ich

ošetrovaniu a takto veľká časť nešťastných maľučkých strávená hladom a špinou, biedne zahynula. Aby ich boľastný plač utišily, nesvedomité pestúnky im podávaly uspávajúce prostriedky. Nie zriedka na večnosť zaspaly v nich. Ktoré pri tom všetkom v živote cstaly, tie darovaly. lebo predaly za niekoľko halierov. v najviac prípadoch k podlým, diabolskou poverčivosťou preniknutým veciam.

Tak sa zdalo, že všetky tieto úbohé neviniatka k smrti a to trápnej smrti sú odsúdené. A čo je ešte aj od tohoto smutnejšie, najviac ich bez krstu zomrelo. Správca ustanovizne sám vyznal, že on nikdy ani jedno nepokrstil, ani sa nepostaral, aby to iní učinili.

Keď niekto, tak zaiste Lujza De Marillac bola k tomu povolaná, aby liečovou rukou chytila túto ošklivú ranu spoločnosti ľudskej. Ponavác jej vtedajšie bývanie len rieka Sajna delila od domu nemlúvniat. deň po deň bola svedkom telesnej a duševnej biedy teito ustanovizne. Aj to spomenula u otca chudobných.

Na prosbu sv. Vincenta panie lásky pri najbližšej svojej schôdzi sa rozhodly, že učinia pekus s vychovaním niekoľko takýchto nájdených dietok. Sv. Vincent v dopise upovedomuje Lujzu, že sa jej túžba splnila. „Pani moja — taktó píše — posledná schôdza sa rozhodla. že Vás poprosí, aby ste s nájdenými deťmi učinili pokus, či by ich nebolo možné kŕmiť kravským mliekom. Radosť ml spôsobí, že božská Prozreteľnosť sa v tejto záležitosti k Vám obracia. Viem, že o teito veci je potrebné ešte mnoho hovoriť, navrátíme sa k nei.

Sv. Vincenta to neuspokojí, že Lujze šťastie praje, lebo ju P. Boh k tejto práci povolil. Niečo povznášajúce vidí v tomto diele. Sv. dojatosť ho opanuje, hlas jeho dopisu je preniknutý nadšením. Mieni, že k novému diele ie potrebná aj nová horlivá láska. Práve bol Nový rok. Taktó vyjadruje svoje blahoželanie: „Nové srdce a celkom novú lásku prajem k Tomu. Ktorý nás stále práve takou útlou láskou miluje, s'ľa by len teraz začal milovať. Lebo láska Božia je vždy nová a rozmanitá a pritom predsa nezmenená.“

Lujza počiatkom len sedem detí mohla prijať, lebo postrádanie miestnosti v jej byte viac nedovoľovalo. Neskôr, keď sa do predmestia La Chapelle presťahovali — počet dleťok vzrástol na 12. Mohlo to byť horlivosti Lujzinej pomerne malé číslo, ale panie sa väčšej ťarchy zdráhaly. Avšak prisľúbily, že číslo toto zväčšia, nakoľko to okolnosti dovoľia. Aj zvláštny dom prenajaly k tomuto cieľu v ulici sv. Viktorína a Lujza so svojimi dcérami započala tu riadne, požehnané účinkovať. Vlastnoručnými maľbami ozdobila malý dom, čím chcela vyjadriť že ho pod ochranu sv. Rodiny odporúča. Srdcom-dušou sa ujala nového diela.

Dosiaľ ešte vždy len dvanásť Ich bolo, ale vzletnú dušu Lujzinu tento malý počet stále znepokojoval, v jej veľkom srdci bolo pre všetky miesta. Mnoho sa modlila a radila so svojim duchovným otcom, ktorého vreľou túžbou bolo tiež nakoľko možno, všetky vytrhnúť z telesnej a duševnej biedy. Konečne r. 1640. na všeobecnom shromaždení členkýň spolkov lásky, sv. Vincent im tak živo predstavil dôležitosť tohoto diela, jeho krásu, že sa veľkodušne rozhodly ošetrovať a vychovávať veľký počet nálezcov.

Lujza nebola vtedy v Paríži a sv. Vincent sa ponáhľal jej túto novinu sdeliť: „Veľká je potreba na Vašu prítomnosť, pani moja, nie len medzi Vašimi dcérami, ale zvlášť medzi malými nálezcami. Všeobecné shroma-

ždenie bolo vo štvrtok. Nikdy som nevidel popolu toľko poprednosti a toľko skromnosti! Rozhodly sa každé nájdené dieťa prijať. Môžete si myslieť pani moja, že Vaše meno na tejto schôdzke neraz bolo spomenuté."

Tento dopis bol písaný 11. januára 1640 Náravná farcha, ktorú panie týmto podujaly a ktorá sa ustavične vzťahala, neskôr im mnohé starosti zapríčinila, ale spolu aj krásnu korunu získala ochráňkyniam na smrť odsúdených.

Utulňa už nedostačovala k ich prijatiu. Najväčšiu časť z nich umiestnili v poriadnych remeselníckych, lebo roľníckych rodinách v Paríži, alebo na okolí.

Vyskytne sa ešte otázka, že či v dialke zase starý osud nezastihne maľučkých? Schôdzka sa aj o toto postará. Jedna pani podujme úrad dozorkyne a s jednou dcérou lásky sa pohne na výskumnú cestu.

Toto bol skromný počiatok nálezincov a detských útuľkov, ktoré v našich dňoch došli tak obrovského rozsahu. Veľké, popredné mená majú v ňom zástoj, ale prvé sú — meno jedného hlboko sa uponižujúceho kňaza a skromnej ženy, ktorá sa ukryje, nikde ju nevidíme, predsa — sťa duch — všetko obživí, občerství obnoví.

Sv. Vincent dobre pozná jej cenu. Preto keď Lujza ustavične sa zväčšujúcou únavou, starostiam! a chorobou vysilená, sa ho pýta:

či by už nebol čas, aby také ničomné. slabé stvorenie zomrelo, sv. Vincent z celej svojej duše zvolá: „O, Ježišu môj! Ako môžete takú boľasť zapríčiniť, pani moja! Nie, veru, nie je tu čas! Svet Vás ešte, veľmi potrebuje!”

Ano, svet ju potreboval, lebo na jeho nápravu spásy pracovala.

13. Učiteľka mládeže.

Po spásе duši žižniaca apoštolská duša sa neuspokojila tým, že sa o chudobných a dievky starala. Z príležitosti svojej návštevy nikdy nezameškala dietky jednotlivým pravdám našej sv. viery vyučovať. Keď okolné spolky lásky navštevovala, obyčajne shromáždila na niektorom mieste dedinské dievčatká vyučujúc ich katekizmu a iným užitočným veciam. Toto však takým príťažlivým mi'ým spôsobom činila, že ju aj dospelé vďačne očúvali a nie jedna si získala životného poučenia. Keď bola v dedine učiteľka, veľkou jednoduchosťou a obozretnosťou ju priviedla k správnejmu spôsobu vyučovania. Keď však nebola, jednu príhodnú osobu vyučila, ako, akým spôsobom má vyučovať dedinské dievčatká, ona však v jej prítomnosti podala vzor spôsobu vyučovania.

Takmer zázračne sa vedela sn/žiť v svojej vysokej učenosti, — ktorú dlhými štúdiami a vážnymi čítaniami zveľaďovala — k pochopu

malých jednoduchých duší. Svojimi bystrými, nacvičenými smyslami čoskoro nahliadla, že vtedy všeobecne užívaný Bellarminov katekizmus sa veľmi málo vie prispôsobiť k schopnosti dietok neučeného ľudu. Čoho je láska nie schopná?! Chopila sa sama a zostavila malý katekizmus v podobe otázok a odpovedí. Pôvodný rukopis úplne zachovaný ette aj dnes

chraňuje v listovni materského domu milosrdných sestier. Touto svojou prácou chcela uľaviť účinkovanie sebe a svojim duševným dcéram, ktoré od počiatku použila k vyučovaniu malých dievčienec.

Vid'me malý výňatok z tohoto katekizmu. Ku príkladu, o povinnostiach kresťana. „Ako má kresťan žiť? — Tak, ako Ježiš Kristus žil tu na zemi. Ale odkiaľ vieme, že my, ktoré sine

ničím, môžeme Ježiša Krista nasledovať? — On sám nás o tomto uisťuje, hovoriac: „Kto chce za mnou ísť, nech vezme svoj kríž a nasleduje ma!“ — čo znamená toto vziať svoj kríž a nasledovať Ježiša Krista? Toľko znamená, že sa máme cvičiť vo všetkých cnostiach, v ktorých sa On tu na zemi cvičil. Ježiš bol ponížený, tichý, láskyplný, trpezlivý, spravodlivý; o spolublížných nikdy nehovoril zle a nikoho neurazil. — Povedzte k tomuto niekoľko príkladov! — A prečo znamená nesenie kríža to, aby sme sa v rozličných cnostiach cvičili? — Preto, lebo činenie dobra nám najviackrát ťažkosti zapríčiní a každá ťažkosť je krížom...”

Koho by nedojalo toto poučovanie zo živej viery, skalopevného presvedčenia pochádzajúce?

Nie len malé dievky, ale aj veľké devy a ženy vďačne vyučovala, v odpoledniach nediel a sviatkov v svojom dome ich shromažďiac. Múdrú obozertnosťou — pravda nie k učeniu katekizmus — ale k malému rozhovoru, čítaniu, zotaveniu ich povolala. Takýmto spôsobom potom nezbadane vštepila do ich duše pravdy našej sv. viery, kresťanské mravy, náboženské a stavovské povinnosti.

Svoje dcéry — ako sme už spomenuly — už od počiatku pripravovala k tomuto vznešenému povolaniu. Keď v niektorej dedine lebo farnosti dve sestry spolu účinkovali, obyčajne tak bol Ich pracovný kruh zadelený, že jedna

Úbohých chorých navštevovala a ošetrovala, druhá však doma učila malé dievčence.

Až podnes je zachovaná jedna jej prosba, ktorou sa roku 1641. na kanonika „Notre Dáme“ ského obrátila, tým cieľom, aby v predmestí Saint Denis takúto školu pre chudobné deti založiť mohla.

Viďme ju:

Veľadôstojnému

P. Des Roches, kanonikovi Notre Dame-skému.
v Paríži.

Ponížená prosba:

Lujzy De Marillac vdovy tajomníka matky-
kráľovej

Pohľadom na početných chudobných predmestia Saint Denis tú túžbu vzbudil prositeľke. aby sa ich vyučovaním mohla zaoberať. Je totižto obava, že úbohé dievčatká tieto následkom svojej úplnej nevedomosti sa natoľko zkažia. že nebudú schopné spolupracovať s obdržanými milosťami.

Vzhľadom k tomuto ráčte, Pane môj ho-repomenovanej prositeľke udeliť dovolenie. Úfame. že to bude len k Božej sláve slúžiť, keď chudobní' bezplatne môžu svoje dietky do školy posielat' a boháči im toto dobro tou námietkou, že nemôžu dovoliť, aby učiteľky ich dletok sa aj týmito zaoberaly — odopreť nemôžu.

Modlitba týchto krvou Ježišovou vykúpených duší sa bude za Vás vzášať. Pane môj; tu a vo večnosti."

Takáto úpenlivá prosba nemohla ostať bez vyslišania. Prečítajme dovoľenie v odpovedi komorníkovej:

„Ako kanonik hore uvedeného parížskeho chrámu, ako správca malých škôl hlavného mesta, predmestí a okolia, na základe u nás slozenej zkúšky. oznamu Vášho farára a svedectva iných osôb ktorým môžeme veriť sme Vás k udržiavaniu škôl za schopnú uznali. Poznajúc však Váš život, kresťansko-katolícke náboženstvo a mravy dávame Vám voľnosť a právo; aby ste v predmestí Saint Denis školu mohli udržiavať a spravovať, ale výlučne pre chudobné dievčatá a nie pre iné. aby ste ich dobrým mravom, jazykovede a rozličným cvičeniam naučili, keďže sme prv v smysle našich pravidiel a nariadení prijali Vašu prísahu, že školu verne a usilovne budete spravovať.

Lujza sa aj pre nájdené deti postará o zodpovednú školu. V auguste roku 1647 toto píše sv. Vincentovi:

„Naše panie nedbajú o to. aby sme jednu miestnosť pre školu udržali. Videla som jednu. ktorá by bola príhodná pre chlapcov, ktorých by sme od dievčienec mali oddeliť. Chcela by som im zadovážiť abc-né tabule. Zavesily by sme ich na stenu. To je na niektorých miestach vyučovacím spôsobom uršulínek ..."

Neuspokojac sa tým, aby svoje dcéry k tomuto dôležitému povolaniu nakoľko možno pripravila a pre školské sestry zvláštne pravidlá zostavila. ani vzdialené neprestávala vo svojich listoch povzbudzovať.

„Prosím Vás. sestro moja — **Píše** — **veľmi** sa starajte o vyučovanie mládeže a udrzte vo svojej škole poriadok. Úfam. pán Lambert Vám oddal zaslané pravidlá. Aj o to Vás prosím, aby ste v nedeľné odpoľudnia prečítávali veľkým devám a s nimi sa o zbožných veciach vyprávali. ..."

A zase:

„Sestru moju Annu pozdravujem a prosím veľmi, nech ma upovedomí o tom, ako zachádza s dievčatmi..."

„Veľmi Vás prosím — nakoľko Vám to iné povinnosti dovoľia — v nedeliach a sviatkoch prečítajte veľkým devám a tiež ich povzbudzujte aby k Vám prišli. Niekedy práve tak veľmi potrebujú ooučenia. ako maľučké. Ale čiňme to útlým a tichým spôsobom, aby sme ich pre nevedomosť nezahaňbili.

Tieto zlomky listov ukazujú, nakoľko sa starala o túto vetvu duševných skutkov milosrdenstva. K vyučovaniu príhodné sestry veľmi starostlivo pov.berala. hovoriac: Keby boli medzi vami anjeli, týchto by bolo treba k nevinným deťom postaviť.

Sv. Vincent tiež chváli ich horlivosť. Keď sa s nimi stretne dáva im dobré rady a návody.

„Potrebné je dievčatá naučiť •— hovorí— ako majú deň započat' a medzi obliekaním ako

majú P. Bohu prosiť aby ich obliekol do rúcha nevinnosti. Ako majú seba a všetky svoje skutky P. Bohu obetovať, ako sa majú chovať dievky voči rodičom, ženy voči manželom."

Ci sa v myšlienke týchto dvoch P. Bohom osvietených duší nenachádza idea dnešných dievčenských spolkov?

Bohužiaľ, behom času ai inosmerné diela lásky zaujali sily jej dcér, nedeľné schôdze sa stály vždy zriedkavejšími. neskôr aj úplne vyStaly. Ale v prvej polovici X^v stoloetia zase len jedna dcéra pani Le Gras: sestra Rozália Rendu znovu k životu privedie túto spasiteľnú ideu v Paríži. Ústavy milosrdných sestier, ba ai spolky lásky sa vrele zaujali týchto patronálných spolkov a ich rozširovaly. Chvála Pánu Bohu. aj v našej vlasti sa vždy viac rozširujú. odkedy apoštolské duše sa na tomto poli práce chopily.

14. Slnecný lúč v žalárnej noci.

Malé horčičné semä sa do úrodnej, dobrej zeme dostalo. Dve láskou Božou naplnené duše vyžiar^valy naň svoje teplo, polievaly ho rosou svojich príkladov a poučení. Nie je teda zázrakom, že sa ustavične rozmáhala, rástlo, jeho vetve za sebou vyhánaly.

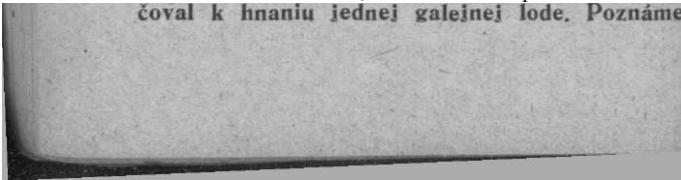
Keď sv. Vincent o roky neskôr sestry previedol cestou ich malého počiatku. takto hovoril: „Hľa dcéry moje, vy ste sa P. Bohu obetovaly. aby ste dľa príkladu Vykupiteľa chorých ošetrovaly. Aj ste ich na bytoch vyhľadaly. ako to iednúc Ježiš Kristus činil. P. Boh to videl: a takto riekol: „Tieto devy sa

mi ľubia, dobre cdbavily úkol im sverený. Teraz ich ešte aj iným poverim." Potom vás k úbohým nálezencom zaviedol, o ktorých sa nikto na svete nestará. A ja ďakujem Pánu Bohu, že k tejto práci vašu malú spoločnosť vyvolil. Keď potom P. Boh videl, že aj tohoto nového pracovného kruhu ste sa láskou ujaly, sveril vám ešte aj tretí: nešťastných galejných väzňov.

O, dcéry moje, akou milosťou je to, že týmto úbožiakom slúžiť môžete, ktorí na ľubovní nemilosrdných ľudí živorია. Sám som videl, tak zachádzali s nimi sťa s dobytkom. Konečne sa P. Boh nad nimi smiloval; dobrotvive sa postaral o ich umiestnenie, potom však svoje dcéry poslal k nim. Hovorím: svoje dcéry, lebo dcéry lásky sú nie iné, ako Božie dcéry."

či sa neodtriaslo materské srdce Lujzy De Marillac, keď sv. Vincent sestry prosil od nej k ošetrovaniu väzňov? Akou bezhraničnou dôverou sa musela do vôle Božej odovzdať! Čo jej sv. vodca od nej žiada, to je pre ňu vždy prejavom vôle Božej Keď že však túto službu P. Boh chce, vtedy na každý spôsob zachráni cnosť svojich dcér i v tomto brlohu hriechov.

Vo vtedajších parížskych väzeniach skutočne pekelný život panoval. Telesne a duševne opustení, červami do polovice strávení živorili tam nešťastní odsúdenci, dokiaľ ich počet nedostačoval k hnaníu jednej galejnej lode. Poznáme

veľkú sústrasť sv. Vincenta voči nim. Ai to vieme, že — ako hlavný almužník galeji — zvláštny dom im najal pri bráne „sv. Bernarda“.

Tu sa objavily ponajprv Lujzine dcéry, **aby** v prvom rade chorých väzňov ošetrovaly.

Pre prírodu otriasajúce ťažkosti bolo **to** skutočne hrdinské podujatie. Ešte prv ako by **ich** bola pustila na javisko utrpení, ich starost-

livá matička im zvláštne pravidlá predpíše, **ktorých** každý riadok svedčí o jej úzkosti plnej lásky. Hneď úvodnými riadkami im poukáže na ťažkosti nového pracovného kruhu. Takto **hovorí**: „Poneváž ošetrovanie gaiejných otrokov pre vlastnosti väzňov je v činnom kruhu **dcér** lásky najnebezpečnejším zaiste je pred P. **Bohom** aj najzáslužnejším a najmilším, lebo

tým najväčším telesným a duševným bedárom preukazujete skutky milosrdenstva. Hľadajte teda smelosť v tom presvedčení, že P. Ježiš tak prijme vášňom poskytnutú pomoc, s'ľa by ste ju Jemu boly preukázaly. Preto vám ani neodoprie svojej sv. milosti, aby ste vyskytujúce sa ťažkosti premôcť mohly Neodoprie vám ani nebeskú korunu uprostred nebezpečí získanú."

Pravidlá vás potom vovedú do strašlivého väzenia galejných otrokov. Sestry pripravia a prinesú denne jedonkrát, v určenej hodine vymerané, biedne pokrmy. V nosení ťažkej nádoby im strážnici pomáhajú.

Sú však aj iné nebezpečnejšie služby," ktoré sestry týmto nešťastníkom preukazujú. Nieto toho poučenia, výstrahy, upozornenia, ktorými by starostlivá matička nebola svoje dcéry ozbrojila. „Nezameškajte vzbudiť v sebe ducha čistoty a skromnosti; to vám bude ochrannou hradbou proti bezočivosti drsných duší." Na inom mieste zase: „Ačpráve z každej príležitosti veľkú zdržanlivosť a skromnosť máte prejavovať, ale zvlášť medzi galejnými otrokmi. Ani si nepovšímnite ich žartovných slov; učinite tak, ako by ste ich ani nebojy očuly. Keď však ich slová prestúpia hranice slušnosti, vážne ich napomeňte k poriadku a vzdialte sa. Ačpráve ťažko môžté prekaziť, aby sa vám od nich nedostalo urážlivých výřív — bárs koľko dobra im poskytnete —

pri tom všetkom neklesajte. Najlepšou vašou oporou bude trpezlivosť a modlitba, ktoré dľa príkladu sv. Štefana mučenika obetujte za svojich nrenasledovníkov."

Aj voči strážnikom ich k podobnej ostrážitosti napomínajú pravidlá. Ponechá im, aby nikoho nevoviedly, listy neprostredkovaly. Aby v nešťastníkoch voči sestrám väčšiu úctu vzbudila, žiada si, aby časom aj panie spolu s nimi zašly do nemocnice. Spolky lásky to ai prijal. Co najúčinnlivejši prostriedok k ochrane im odporúča lásku. Predpíše, aby nikdy nehovorily s nimi tvrdým hlasom, ale vždy nežne, vzhľadom k polutovania hodnému stavu ich tela a cfuše a k tomu, že pri tom všetkom aj oni sú členmi, údami Toho. Ktorý sa nezdráhal pre nás služobníčku p;:dobu prijať.

Konečne im podá zbraň modlitby: „Aby ste tieto návody verne mohli nasledovať denne viackrát zvláštnou modlitbou proste Ducha Svä= tého, aby natoľko očistil vaše myšlienky, slová a skutky, zvlášť počas prípadných pokušení, aby ste aj vy, sťa slnečný lúč boly, ktorý blativými, špinavými miestami nedotknutou čistotou prenikne. Potom pevne dôverujte v Pánovi, že vás ochráni, ako troch mládencov v ohnivej oeci, lebo výlučne z poslušnosti a lásky ste túto prácu podujaly."

Koľkú hĺbku smýšľania kresťanskej ženy a matky nám odokrývajú tieto riadky! Ano! P. Boh vždy zachránil svoje dcéry, keď len

vernými ostaly rade matkinej. Behom poldruha storocia neprestaly sa namáhať v telesný a duševný prospech týchto nešťastníkov a len P. Boh by mohol povedať, koľkú ľadovú kôru roztopil tento skromný, malý slnečný papršlek, ktorý denne vnikal do nočnej tmy väzenia.

15. Prvé nemocnice spoločnosti lásky.

Keď svätého života priateľka Lujzina predsedkyňa Goussolt sa pripravovala k odchodu z tohoto údolia slz, z ktorých svojou láskou toľko osušila, v ráno svojej smrti takto preriekla k sv. Vincentovi. „Pane môj, duša moja sa behom celej noci s vašimi dcérami zoberala. Videla som ich pred P. Bohom. Ale On mi veľké veci ukázal! Videla som ako sa rozmnožujú, koľko dobra činia, aké blažené budú.

Už sme očuly, že táto duchom Božím preniknutá duša koľkou láskou sa ujala duševnej rodiny Lujzinej. Ba týmto sa neuspokojac, najvrúcnejšou túžbou jej srdca bolo, aby aj ona mohla vstúpiť do radu služobníč chorých. Aj by to bola učinila, ale rodinné okolnosti a vtedy už veľká chorľavosť iej toto prekazily.

K uskutočneniu tejto vyjadrenej žiadosti a úmyslu jej sa snažili dôjsť zakladatelia, keď

v Angersi — jej rodnom meste — prevzali správu starej, ešte v XII. storočí stavanej nemocnice po sv. Jánovi menovanej. To bolo dôležitým činom v dejinách malej spoločnosti. Už teraz nebola o tom reč, aby na okolie Paríža dve-tri sestry Vyslali, ale o tom, aby v 75 km vzdialenosti od ústredia veľkú -ustanovizeň založili.

Lujzä si za povinnosť pokladala, aby so svojimi dcérami osobne išla ta, a sriadila záležitosť prevzatia. S nemalou obavou sa vydala na cestu, lebo práve veľmi chorľavela. Avšak n'a Povzbudzovanie sv. "Vincenta, ani rfa okamih neváhaj. Bola to vtédy veľká dlhá cesta! Duša bola síce ochotná k znášaniu námah, aie slabé telo bolo zmorené. T'ažkocbarrá došla do Angersu. Na byte dobrotivého abhé De Vaux a ju ošetrovali. Al starostlivá opatera jej len veľmi ťažko pomohla.

Jej dcéry pri tom všetkom započafy svoje **Požehnané** účinkovanie v zanedbanej nemocnici, chorá však svojou radou im **udávala** smer. **Zotaviac** sa, razom opustila dom dobrého kňaha ku sestrám svojim išla do nemocnice. **Tieto ši** za ten čas **Smutných** zkúseností **ná-**dobudly o stave tejto. Pohliadnime len' do so-**ŕnamov** sestry¹ b bielizeň sa starejúcej. „Veľmi biedne ie polozenie" ohľadom bielizne. „Mnohí ^{ie} ani nemajú, leto' áti nútení- z doniu sj dať ^{or}«niesť. K **zaodeniu** 45 cliorých niet **viac**

¹svft - *1; i* / v«f i>v i. •••••

od troch tuctov košiel." Aj v iných stránkach domácnosti holý podobné nedostatky badať.

. Môžeme si predstaviť ako ťažko bolo k tomuto navyklé služobníctvo a zamestnancov poriadku naučiť. Lujza počas tamojšieho svojho pobytu neprestávala poučovať a upozorňovať svoje dcéry k trepezlivosti, ústupnosti: a obozretnosti, aby vec neprišla k srážke. Spolu vyhotoviť dala smluvu, ktorá mala byť s vrchnosťou nemocnice uzavretá.

Dopisovanie medzi Parížom a Angersom bolo veľmi čulé, lebo poslušná táto duša nepodujala ničoho bez predbežného odobrenia predstaveného spoločnosti.

Aj táto smluva je majstrovským dielom, vzorom a základom uzavreť sa majúcih smluv v ustanovizniach spoločnosti. Ustálili v nej, že dcéry lásky vždy ostanú pod správou predstaveného spoločnosti missionárov, tak že im nikto nemôže prekážať v zadržiavaní pravidiel, nikto nemôže zmeniť ich oblek, nikoho nemôžu k ním poslať, aby si s nimi ošetrovanie podelil. O ich zaopatrenie sa postará nemocnica a tak majú s nimi zachádzať, ako s domácimi dcérami, a nie, ako platenými osobami.

Mnoho boja stálo prevzatie nemocnice. Sestry musely zápasiť proti zneužitiam, lenivým zamestnancom, *proti* práve vypuklej morovej nákaze, ba *za istý* čas ich aj správa nemocnice zaznávala. Ale nad všetkými týmlt"

ťažkosťami zvíťazily. Sv. Vincent o 18 mesiacov neskôr takto píše o nich.

„Angerské sestry prišli do tejto nemocnice vtedy, keď jej ovzdušie bolo nákazlivými chorobami preniknuté. Na morovú ranu chorých práve tak ošetrovaly, ako ostatných, ale tak sa zdá, nákaza im úctivé vyhla.“

Malá angerská kolónia, čoskoro slúžila k povzbudeniu, povzneseniu celého okolia. Sestry k všeobecnému uspokojeniu vrchnosti a zaiste k úľube Božej ošetrovaly chorých. Po dvoch rokoch vrchnosť v srdečnom dopise vyslovuje svoje uznanie nad poriadkom a dobrým duchom, ktorý Lujza De Marillac v Sv. Jánskej nemocnici udomácnila; uisťuje ju, že úplnou starostlivosťou bude podporovať účinkovanie sestier v prospech chudobných a k udržaniu dobrého poriadku.

Hľa v znaku kríža započaté dielo je Božím požehnaním sprevádzané, lebo na stopách kríža len požehnanie vzrastá.

Nebolo tomu tak pri založení nemocnice nanteskej, čo sa o niečo neskôr stalo. Pri tejto s počiatku všetko pekne, hladko, ba skvele išlo. Malá spoločnosť sa vydala na cestu, BŮC požehnaním sv. Vincenta sprevádzaná, pod vodcovstvom Lujzy. Na žiadosť sv. Vincenta, Lujza mu opíše časti cestovania.

„Z milosti Dožej sme sa v štvrtok. 26. Júla pohly z Paríža, aby som naše milé sestry do bretagneiského Nantesu odprevadila.

Deväť nás vysadlo na orleánsky poštovný voz...* Pekne sme sa veselily, ale pritom všetkom srtie "si zadržaly obvyklé duševné cvičenia. Len pod rozjímaním a sv. mlčaním nás opanovala ospalosť pre veľkú spornosť.

Prejdúc popri obciach a mestách, pozdravili sme sv. anjelov strážcov obyvateľstva... pred kostolmi sme sa však klaňaly prevelebnej Sviatosti Oltárnej... Keď sme si v niektorej obci odpočinutý; odišly sme so sestrami do najbližšieho chrámu, poďakovať sa P. Bohu za doterajšiu U'omoc. Keďže bola v obci nemocnica, alebo keď jej ani nebolo, niekoľké sestry navštívili chorých, aby takto pokračovane sme mohli slúžiť P. Bohu v osobe chudobných chorých.

Potom rozpovie, ako nadšene ich prijali v Nautesi. ačkoľvek tušiac toto, 'vrchnosť, o dni svojho príchodu neupovedomila.

„Nanteské rodiny už netrpezlivo čakaly príchod našich sestier, a niektorí duchovní a panie už dvoma-troma dňami nám vyšli na cestu v ústrety. Poverili jedného pána. aby nám hodne ďaleko v ústrety išiel...

Sotva sa otcovia mesta a poprednejšie panie o našom príchode dozvedeli, hneď prišli k lodi. Zaviedli nás do nemocnice a pre naše sestry, ktoré « batožinou na lodi ostaly, vyslali koč. Celý dav ľudu obklopil ich koč, lebo veľké a malé mestá ich radostným plesaním chceli doprevadiť.

Osobitnú izbu pripravili pre mná pri byte našich sestier; neprijala som 5a, prosiac ich, aby som s našimi sestrami spolu moh-la bývať.

Hneď v deň príchodu nám dali úplrě právo, vzhľadom k ošetrovaniu chorých a správy služobníctva. Sestrám našim povedali, že všetkých, ktorí by s nimi neboli spokojní, alebo im odoprú poslušnosť, hneď z nemocnice prepustia ..."

Lujza a jej dcéry byly v Nentesi natoľko obľúbené, že sa návštevníci len tak hrnuli, ba aj klauzurné reholnice ich nrosily o návštevu, keď že ich pravidlá im toto zakazujú.

Pod rukou sestier, nemocnica sa tak zmenila, že neskôr k obdivovaniu tohoto dochádzali ľudia.

„Pri stolovaní chorých — ako Lujza ďalej píše — toľki sa shromáždili, že nemožné bolo stolíky ku posteľám pritisnúť.“ — Panie už od dávnejšieho času navštevovaly chorých: Lujza teraz tieto návštevy učinila riadnymi a pravidelnými, spojené s odopoludňajším olovranom, — svačinou — a vyučovaním, tak, ako to bolo v parížskom Hotel-Dieu obvyklé v rámci spolku — lásky.

Slovom všetko išlo skvele. Ešte aj ináč natoľko slabé zdravie Lujzino bolo teraz nápadne dobrým, tak, že — ako to jednej zo sestier píše — nie len že asi dvojtýždňovému Spiatočnému cestovaniu smele môže v ústrety

pozreť, ale keď by P. Boh chcel, aj stále by ceniovala, podmieňujúc, že by týmto mohla iným prospieť.

S citmi vďaky a nádeje v srdci sa vrátila domov, netušiac, že odcestovanie toto dá znak k neskorším hrozným zkuškam a ne-svornostiam, ktorým toto skvele Započaté dielo Jednúc v obeť padne.

Viac-menej križov sprevádzalo aj založenie ostatných podobných ustanovizní. U záhlavia postele chorých je aj teraz najrozšírenejší pracovný kruh dcér lásky. Tu ich mohla vidieť — v duchu — svätého života predsedkyňa Goussolt. Tu sa zveľadí ich počet po zemi, odtiaľto sa povznesie najviac z nich — sťa mučeníc lásky do nebeskej vlasti, kde je ona na veky svedkom ich blaženosti,

16. Horčičné semä sa v strom vyvinie.

Nedivme sa, že malé horčičné semä tak mohutne rástlo, že už v prvých rokoch má početné vetvy a toľké sladké ovocie lásky rcdi. Mimo božskej Prozreteľnosti, ktorá N stvorila, pečlivo bdely nad ním, nasycoval-polievaly ho aj s P, Bohom spojené dve veľké

Vitfme teraz Lujzu v tomto ukrytom, ale tým hojnejšie ovocie donášajúcom pracovnou¹

kruhu, pri založení základu a šriadení stavby — spoločnosti tícéř lásky.

V tom čase to bolo s mimoriadnymi ťažkosťami spojené. Vieme, že tenkrát deva len tak mohla svoj život P. Bohu zasvätiť, keď sa utiahla za kláštorné mreže a do svojej smrti neprekročila kláštornou bránou. Svätý František Salézsky pri založení rehole po Navštívení Panny Márie menovanej (salé-Hanky) túžil, aby sestry tieto chodiac k chorým, aj do domov, preukazovali skutky milosrdenstva. Svoj úmysel však nemohol uskutočniť; tento sa zlomil na tvrdej skale predsudkov.

Pán Boh iným podžal uskutočnenie tejto myšlienky, bez toho, že by si boli na to mysléli a s kroka na krok viedol v láske k bližnému splynuté dve duše k založeniu novej ustanovizne, ktorej, kláštorom sú dľa sv. Vincenta — nemocnice a príbytky chudobných, izbou — cellou — najatá izba, kaplnkou farský fce stol, zavretou chodbou ulice mesta lebo siene nemocníc majú byť, klauzúrou poslušnosť, mrežiami bázeň Božia a žávójem svätá skromnosť."

Z tejto príčiny čas zkúšky nováčiek »*« menujú noviciátom, ale seminárom. Ich oblekom bol jednoduchý kroj dedinských žien. Ani kaplnky, ani kňaza nemalý v materskom dome zvlášť. Sv. Vincent do týchto troch krátkych slov shrňuje Ich život: „Budťte dobrými dcérami farnosti!!“

V prvých rokoch ani pravidielá nemalý, len po 25-ročnej cvičbe a zrelej úvahe im zostavili písané pravidielá, učiniac ich povinnými pre všetky členkyne.

Opravdu, duch Evanjeliumu preniká každý riadok týchto pravidiel. Dľa slov sv. Vincenta sú ony krýdlami, ktorými sa dcéry lásky na výšku dokonaicsti. ba svätosti môžu povzniesť. Lhké bremeno a sladké jarmo je to, o ktorom Vykupiteľ hovorí.

Ešte jedna vec pozostávala, ktorá bola ohľadom budúceho udržania spoločnosti veľmi dôležitou: to. aby sv. Cirkev všeobecného (generálneho) predstaveného missijných kňazov raz na vždy aj za generálneho predstaveného dcér lásky uzna!a,

Sv. Vincent nekládol na toto veľkú váhu, ale Lujza to bezpodmienečne za vôľu Božiu a hlavnú podmienku udržania spoločnosti pokládala. „P. Boh veľkým pokojom a mierom naplnil moju dušu — píše — keď som o tom rozjímal, aby spoločnosť dcér lásky vždy pod tou správou ostala, ktorú jej P. Boh dal.

Preto úfam. Pane môj, že — keď očujete hlas Pána, ktorým, ako sa mi zdalo, aj k Vám preriekne. ako jednúc k sv. Petrovi, že na Vás chre vystaviť malú spoločnosť, vtedy horlivé vytrváte v tej službe, ktorú výučba maľučkých a podpora chudobných od Vás v mene Božom vyžaduje.“

Konečne sa aj táto jej vrúcna túžba splnila. Jej malá spoločnosť bola zákonite sverená vodcovstvu a správe missijných kňazov. Po troch rokoch aj parlament ju prijal do soznamu v krajine uznaných spoločnosti. Jedine cdobrenie svätej stolice chý^elo, ale zakladatelia už nevideli na svojom diele túto korunu.

Ustanovizeň však bola ukončená. Viac ako tridsať rokov bolo potrebné, aby zvíťazila nad predsudkami verejnej mienky, aby premožla námietky arcikňazov, vzdor parlamentu, ba aj oprávnené obavy pápeža a kardinálov. S počiatku pozastavenie, neskôr údiv vzbudila v očiach sveta.

Ba čo viac, rad nových ustanovizní otvorila v sv. Cirkvi: povstaly ženské ošetrujúce a vyučujúce spoločnosti dľa tohoto vzoru až do dnešného dňa mnohým dobrom prispíjaly k blahobytu ľudstva.

Pri tom všetkom zakladatelia si ani najmenej nepovažovali spoločnosť za svoju tvorbu. Veď ani v rozume nemali založiť spoločnosť. Tcto hlása- vždy sv. Vincent, aj Lujza. Nikto na to nemyslel, až do času, keď P. Boh im hotové svoje dielo predstavil. On je teda zakladateľom, oni len prostriedkami v rukách Všemohúceho.

17. Starostlivá zahradnička.

Ešie väčšiu starostlivosť a sebaobeiavosť nad prácou založenia a sriadenia vyžadovalo vyučovanie, výchovu dcér lásky, štepenie ducha sv. povolania do ich duše. Veď najviac z nich holo poľným kvielim v jednoduchých mravoch dedinského ľudu vypestovaným a spomenuíy sme už akou nevýslovnou láskou a sebaobetovaním sa chopila Lujza tej práce: ošetrovať polievať, vychovávať v nich sa skrývajúcu dobrú vôľu. snahu.

Ano. valná časť tejto práce pripadh slabým ramenám Lujzy. Sv. Vincent, mimo časom im vydržiavaných konferencii a duševnej správy, jej ich úplne sveril, lebo bežpodmiennečne dôveroval v jej vyzkúšenej múdrosti. Lujza teda na preporodení - sestier pracovala, učiac ich dôverným spôsobom poučovania, v materskom dome. ktorého látkou bolo menoviti: sv. Evanjelium: sviatky, nábožný život, alebo služba chudobným.

Ku príkladu: počas poludňajšieho a večerného zotavenia nech naplní ich dušu myšlienka Božej dobrotivosti, lebo im doprial *tohoto* času odpočinku, zábavy. Nech je to obrazom vzájomného rozhovoru najsvätejšej Trojice. Nech je preniknuté veselosťou, srdečnosťou, láskou a poníženosťou. Nech každá !* lepšiu, pred P. Bobom iniišiu pokladá svojou! spolusestru, a nech sa cíti byť blaženou,

Jej môže slúžiť. Nech neschádza ani zbožnosť. Často má sú srdce k P. Bohu povzniesť, ako k prameňu každej radosti, majú myslieť na večné radosti vo vlnách blaha, konečne nech sa ich srdce povznesie k Srdcu Ježišovmu, v ktorom sa všetky spoja.

Aj sama sa súčasnila týchto hodín rekrácie, keď jej len choroba v tom neprekážala, ačkoľvek uprostred tisíceroch svojich starostí a úzkostí to len za cenu sebazaprenia mohla učiniť. Sama vyznala jedrnej svojej dcére, že niekedy tak ťažkým srdcom je prítomná na iekrácii. že sa sotva vie usmiať: predsa celou silou sa snaží k smiechu, aby všetkých k veselosti naladila.

Ustavične napomína svoje dcéry k vzájomnej láske, ústupnosti, svornosti. Nakonco ľahú bdiť nad zachovaním dobrého mena spoločnosti, lepšie ako iad zrenicou svojich očí. Keby niektorá na toto pozabudla, druhá nech ju hneď upozorní, ale veľkou tichosťou, krot-
«sťou. Už sme spomenuli, že tieto poučovala u vzdialených časté dopisovanie nahradzoval: ^{raz} menom oslovuje svoje dcéry, spo-
lne s napomenutím vzťahujúcim sa k životu j-
li svätých ochrancov. Takto v jednom svojom
11 Angersu písanom liste toto píše sesire
^ žhete Martinovej: „Povedzte, prosím Vás.
^stre Márii — Marte, že úfam hodnou bude
v* pií“^{n.ena} - keď 'e je Máriou, nech sa skveie
T»?fou čistotou, krotkosťou a skromnosťou

meno Marty Ju však k pravidelnosti napomína. Sestre Cecílii však, aby bola pokojamilovnou a krotkou a takto svoju sv. patrónku nasledujúcu, sladko mohla prespevovať slávu Božiu... A čo robí naša dobrá sestra Katarína? Oheň a kolesá veľkej práce neprestrašia? Ci je v nej toľko lásky k P. Bohu, aby sa? všetkému v oči postavila. Povedzte jej, že len ňou je podmienené a božský Ženich jej práve toľko milosti a lásky dá, ako sv. Katerine, keď ju len verne upotrebí..."

Vo svojej starostlivej láske sa neuspokojila. aby slovom a príkladom ich schopnými učinila k vykonávaniu povinnosti sv. povolania. Pre rozličné úrady zvlášť — zvlášť zostavila pravidlá, obozretnosťou matky a svojou svätou zbožnosťou im dávala návody, ako majú spojiť Martu s Máriou, totižto: účinný pracovný život s cvičeniami vnútornej zbožnosti. Ku príkladu k ošetrovaniu malých nájdených dieťok sa vzťahujúce pravidlá sestier medzi iným toto hovoria:

„Keď ráno vstúpite do spálne malých dieťok, ponajprv padnite na kolena, aby ste všetky tie služby, ktoré v osobe týchto maľučkých Vykupiteľovi preukážete P. Bohu obetovavaly... Potom každé dieťa pokropte svätenou vodou, k P. Bohu pozdvihnúc srdcia maľučkých. Dajte Im povedať malú poklonu, P^o v zdych lásky a konečne tú prosbu, aby au^l v ten deň, ani v celom svojom živote P. Bob'

neobrazily. Potom pomocou diev k tomuto im daných, nech ich do čistého oblečú. Staršie potom kľaknúc si, nech sa pomodlia..."

Z každého jej predpisu, žiari láska k chudobe. V Anseri zakáže sestrám prijať iné pokrmy, ako chudobní dostávajú. V Bernaye ich o to prosí, aby jej úplné sodraté šaty poslali. ona ich ešte stá futro upotrebí. Opýta sa sv. Vincenta, či môže sestrám v Brienne dovoliť, aby mohly prijať pečienku, ktorá im grófka na Veľkú noc chce poslať.

Jedna zo sestier — a síce jej bývalá milá tajomníčka — raz je i voňavý dopis poslala. V dčatku odpovedi toto čítame: „Prijmite vďačne, milá moja sestro, keď Vás upozorním, že z Vášho dopisu nesálala vôňa chudoby, ale vôňa niečoho takého, čo dcéra lásky nesmie upotrebovať... Vždy sa nazdávam — hovorí, že blaženosťou spoločnosti je chudoba. Táto enesť jej získa, úctu a vznieti dôveru v iných, aby na ňu sverili chudobným obecanú almužnu."

Ako chudobu, tak aj chudobných im ustavične do starostlivosti odporúčala. Voči rím nie len láskavé, ale vierou, zbožnosťou a úctou sa chovala.

Pána Boha videla v iich. „Nakoľko je Pravda, milá moja sestro, že — kto P. Boha hľadá. — všade Ho nájde, ale zvlášť v chudobných." Aby sme mali pochopu, nakoľko si vážila chudobných, len prečítame jej listy:

„Či sa ráno a večer modlíte s chorými? Či majú stolových ručníkov?“ Inde zase: „Neviem, či si vaši chorí umyjú ruky?“

V službe chudobných požadovala bezžisťnosť, trpezlivosť, hrdinstvo: „Ani neveríte, sestry moje, akou radosťou ma naplnil jeden prípad, ktorý som v týchto dňoch očula. Jeden z našich chorých zdvihol svoju ruku na sestru a táto dobrá duša sa ani nebránila. Tento chorý bol trochu tvrdým naším pánom. Ale musely sme jeho vyhrážku ztrpeť, lebo my sme služobnice chudobných!“

Ano, dcéry lásky nech tak hľadajú na chudobných, sť a na ľavých pravých pánov. r; i/ki-zovateľov. ba sestry majú im byť povďačné za služby, ktoré im môžu preukázať, veď tieto poskytnú sestrám príležitosť k tomu, aby Pánu Bohu milé skutky činily.

18. Prvé kvety Lujzinej zahrady.

Pohliadnime teraz do zahrady Lujzinej. Vidme ovocie práce, pečlivej zahradníčky. Svojou neunavňujúcou prácou, teplom svojej lásky, ale najviac žiarou svojho vznešeného príkladu dala vzrastu svojim zázračným, zriedkavým kvetinám pre božské a mravné cnosti. Keď sa nebeskému ženichovi zaľúbilo z nich **jeden-jede**⁰ odtrhnúť a do zahrady nebeskej otčiny presadiť, malá rodinka sa zišla aby sa poshovárala p cnostiach zosnulej a všetky sa nimi povznies-

sly. S mnohých ukrytých duší spadol takto závoj.

Takto sa vymani z hmly poníženosti sestra Mária Lullen-ová. Celkom mladá sa dostala do spoločnosti a do večnosti. Rozkošou sa naplnilo jej srdce, keď ju zaznávali, jej zármutok zapri, činili. „Musím byť zničená — hovorievala — aby Ježiš žil vo mne.“ Lujza to povedala o nej sv. Vincentovi: „Otče môj! táto vyvolená duša celkom P. Bohu náležala!“

Takáto bola aj dobrá sestra Andrea De. laitre, ktorá — tak sa zdá — len preto vstúpila do spoločnosti, aby ju osvietila večným rumeňom svojej krásnej smrti. Sv. Vincent sám povedal o nej, že keď sa jej pri smrteľnom lei lúžku opýtal, či ju niečo neznepokojuje, takto mu odpovedala: „Otče môj, len tá jedna vec, že som v službe chudobným, prílišnú rozkoš nachádzala. Keď k nim idúc som dediny pochodila, tak sa mi zdalo, že ani nechodím, ale na krýdlach letím, takú radosť som mala z tejto služby.“

V skromnom lesku cnosti sa skvejúcim v'encom okružujú ešte mnohé svoju matku, dobrotivú zahradničku.

Z tohoto venca vyniká aj sestra Marta, z Anteuil-a. Natoľko milovala chudobných -že sa chorý už na cestu ponáhľali jej v ústrety, ukazujúc jej svoje rany, opuchliny. Táto sestra ch tak zázračne liečila, že ju divotvorcom menovali. Keď videla že niektorý úbožiak nevie

chodiť ešte ho ai na chrbte domov odniesla. Raz idúc cestou videla dvoch bijúcich sa ľudí. Stala si medzi nich aby ich rozdelila, potom ich však odviedla k blízkeму obrazu Panny Marie, kľakla si s nimi. prosila odpustenie od P. Boha a dala im prisľúbiť, že od teraz budú dobrými priateľmi.

Sestra Katarina Bonelle následkom svojej očnej choroby takmer úplne oslepla. Bárš vnútorné povzbudenie obdržala, že v blízkom pútnickom mieste zpät obsiahne svoj zrak. za dva roky neišla ta, lebo nemohla prosiť predstavených o dovolenie k tomu. O dva roky sa tam aj vyliečila, zázračným spôsobom.

Sestra Nikola Bildet obyčajne iným dala almužnu k rozdeleniu, aby sa mohla zapreť lebo veľmi rada milodary rozdávala. Keď bola pri galejných otrokoch, nikdy ich nepustila na more bez toho. aby každému nebola dala jedon-dva doláre. Takrečeno ich vyžobrala od dobro-dušných osôb.

Sestra Johanna Bonvilliers bola veľmi sobratej duše. Keď raz v jedálni o láske Božej čítaly, začala plakať a potom ako z mimoriadnej chyby sa obviňovala, že behom týždňa dvakrát zapomenula na prítomnosť Božiu.

Sestra Barbora Angiboust takou veľkou láskou ošetrovala maľučkých, že postrádaním kolisky ich celé noci v náručí držala. Sestra Františka však poníženosťou bozkala nohy ma-

lých dietok, natoľko žila v nej viera že dieťa Ježiša ošetrí v nich.

A ešte koľké by sme mohli napočítať! Koľké ostali neznáme pred svetom.

Ale ešte o jednej silnej žene. Barbore Bailly musíme prehovoriť, od ktorej spoločnosť mnoho očakávala a nesklamala sa v nej. Naj búrlivejšie dni vnútornej vojny v Bicêtre strávil v čele dvanástich sestier a tisícsto dietok. Neskôr behom siedmych rokov v Poľsku účinkovala, neskôr bola v materskom dome tajomníčkou Lujzinou a jej sprievodkyňou na cestách. Taký skvelý znak spravujúcej, vedúcej schopnosti prejavila aj v zariadení jednej nemocnice, že staviteľ ju prosil o radu ohľadom vybudovania nemocnice pre invalidov. Všade ostala **Po** nej pamiatka vysokého umu a jej láskou Božou naplneného srdca.

Ešte dve v duchu spoločnosti ďaleko pokročilé duše musíme spomenúť. Jedna je sestra Margita Chétif, druhá Maturin Guerin. Prvá bola z Paríža, hneď z počiatku vynikla hlbokou poníženosťou, veľkodušnosťou a sebazaprenosťou. Ona sa stala prvou nástupkyňou Lujzy po smrti tejto.

Druhou jej zástupkyňou bola sestra Maturin z Bretaane. Len 17-ročná bola, keď sa vrhla k nohám sv. Vincenta a Lujzy, prosila o prijatie. Aj ona mala podiel v ťažkých zápasoch, uprostred dvojích ťažkostí a jansenizmu. Neskôr sa stala tajomníčkou blahoslavenej

matky. Mala jasnú, bystrú myseľ, šľachetné srdce, určitú povahu. Zakladatelia hned' poznali poklad, ktorý v nej P. Boh spoločnosti dal.

Neďivme sa, že šľapajmi týchto veľkých duši nesčíselný počet panien kráča a z týchto mnohé sa stanú mučeníčkami sebaobetavosti, niektoré aj svojou preliatou krvou zapečatia nebeskému Ženíchovi sľúbenú vernosť.

19. Mučeníctvo materského srdca.

Ešte začiatkom našej udalosti sme spomenuly, že Lujza sama vyznala, ako dľa Božej vôle cestou kríža musí kráčať a že ani v jednom období ju pred utrpením neušetrí.

Poznáme jej slabú telesnú sústavu. Akým stálym bremenom to mohlo byť pre jej účinnú láskou plápolajúcu dušu. Bolo to prameňom nesmiernych duševných úzkostí, keď si spomenieme na jej príliš útlé svedomie, ved' vo svojej hlbokkej poníženosti sebe pripisovala každú chybu, nedostatok!

Ale ai jej materské srdce malo podiel v utrpeniach života, a síce pre svoje jediné dieťa syna Michala.

V čom sa mohla sústrediť všetka nádej, hĺžba takejto matky poľažne svojho dieťaťa keď nie v tom, aby Cirkvi Božej apoštola, nebu nového Svätého vychovala. A hľa, musela vidieť, že z počiatku tak pekne sa vyvíňujúce dieťa vždy menej zodpovie očakávaniu.

Michal bol pravým opakom svojej charakternej matky. Nепrejavovali sa síce v ňom výslovne zlé náklonnosti, ale vôľa jeho bola slabá a klátivá. Zvlášť ohľadom svojej budúcej životnej dráhy sa nijako nevedel rozhodnúť. Ponajprv sa za kňaza pripravoval, ale zdá sa len k vôli matky. Lebo poznal jej hlavnú túžbu. Sv. Vincent vtedy rozhodne bol proti tomu, aby sa stal kňazom: -Pani moja, syn váš by len preto bol býval kňazom, lebo ste si to vy žiadali a už takmer zomreť chcel preto. Však je to nie povolanie... Pani moja, sverte ho na Pána, ktorý je skôr jeho otcom, ako vy matkou. On ho zavedie na dráhu, ktorá je pre neho práve vhodnou."

Tento list bol písaný r. 1638. Michal bol vtedy 25-ročný. Ešte za 12 rokov bola nútená matka čakať, aby podujal vážny úrad a založil si rodinný krb. Muky materského srdca le-i vtedy preslaly.

Do tej doby padnú tieto duševné zmiešania, keď ju božská Prozreteľnosť učinila matkou nešťastných, vysotných dieťok Paríža. Ale zápasu plné radosti — uprostred vďačnej prítulnosti maľučkých, nevinných — onedlho zamenila úzkosť srdca rvajúca.

Vieme, že panie na všeobecnom svojom zasadnutí vydržiavanom roku 1640 veľkodušne sa rozhodly, že každé naidené dieťa príjmu vychovajú. • Týmto hrozné bremeno zaľahlo na ich plecía. Za čas to len išťo. Keť parížska

útlňa im už bola malou. z mi.cti kráľovnej ich umiestnili do kaštieľa Bicétre mimo mesta ležiaceho. Ale udržať ich bolo zo dňa na deň ťažšie, uprostred biedy a drahoty vnútornými nepokojmi zapríčinenej. Panie takmer tWns na seba ponechaly túto ustanovizeň, ačpráve počet maľučkých bol aj 1100. Bieda chudobných neobťažila viac srdce sv. Wncenta ako bieda nájdených detí srdce Lujzino. Nie raz sa prosiacimi riadkami obrátila k mocnárom, aby im vypracstredkovali pomoci. „Milostivý Pane môj. — píše kancelárovi — s Vaším láskavým dovolením osmeľujem sa vyhľadať Vás týmito riadkami, lebo nemám šťastia Vám osobne rozpovedať, aká veľká je bieda našich detí. K blížiacim sa sviatkom ani len chl'ba nemáme. Táto o'olnosť nevýslovnou ľarchou zaľahla ml na dušu. Hriešnou by som sa cítila. keby som sa neobrátila k Vašej Milosti, ktorý ste už toľkokrát bol ochrancom týchto nešťastníkov..

O pomoc volajúcim výkrikom jej do zúfalstva vrhajúceho polozenia je ai dolejší dopis. Sv. Vircentoví píše: „Viem, že Vás znepokojujem. dobiý môj Otče. ale stojíme na rozcestí, že všetko musíme tak nechať. Včera sme vydaly posledných 20 llvres, aby sme v Bicétri deťom pokrm kúpily. Ani nebolo dost'. Aj pôžičku len o mesiac môžeme dostať.“

A zase: „Na zajtrajšom shromaždení Danie sa musia rozhodnúť. Už či tak. že RO

nedeľách vo farnostiach zbierky usporiadajú a rečníka poprosia, aby túto záležitosť svojim veriacim odporúčal: a či tak, že sa ku dvoru obrátia o pomoc.

Žiaľ, že panie tak málo dbajú o túto vec! Snáď týmto nás chcú k (rnu donútiť. ah" sme sa ustanovizne vzdali? Zvláštnu milosť Božiu potrebujem, aby som neklesla.. "

Lujza poslednými haliermi materského domu napomáhala dielo, jej dcéry však behom dlhého času len raz jedlý, všetko ostatné úbohým maľučkým poskytnú.

Ani októbrová schôdzka nevylicila biedy. V novembri. k?rf za?e štyri nové nemlúvň-tá doniesli!, Luiza oznámi, že je nútená zrieknuť sa ďalšieho udržiavania ustanovizne, lebo nie je možné v tom pokračovať. Nemajú žiadnej bielizne, žiadneho odevu a pokrmu. Pestúnky z dedín sa vyhrážajú, že dietky nazpät donesú, lebo im za ošetrovanie neplatia. „Otče — zvolá k sv. Vincentovi vo svojich konečných mukách — či si to môžeme na dušu vziať, aby mali biednici pred našimi očami hladom zomreli? Lebo panie-neposkytnú pomoci... Nech sa obrátia prosbou na predsedu vlády, aby sňal s nich túto zaviazanosť a sverll dietky komu chce Toto je jedným posledným prostriedkom ochrany ..."

Na tento srdcervajúci. o pomoc nrosacl, výkrik zvolal sv. Vincent to na veki významne asadnutie. ktoré malo rozhodnúť nad životom

lebo smrťou malých neviniatok. Sv. Vincent otrasujúcou výrečnosťou sa odvoláva a liaj-si achetnejšie city shromsždených čienkýii. na povinnosti ich nadprirodzeného materstva: „Keď zanecháte maľučkých ktorých matkami ste sa stály, čo povie k tomu P. Boh, ktorý vám toto povolanie sveril? čo kráľ a otcovia mesta, ktorí vám ošetrovanie týchto úbohých detí písomne sverili?— Čo povedia tieto malé. úbohé stvo-renia? Sladké naše matky, teda aj vy nás zane-cháte? Že to naše vlastné matky učinily, to ešte môže obstáť: tie byly zlé. Ale keď nás už aj vy opustíte, vy ktoré ste dobré, vtedy nás už aj P. Beh opustil a nie je viacej našim P. Bohom...

Vieme, že panie len svojími slzami ve-dely odpovedať. Veľkodušne sa rozhodly. že uprostred každej okolnosti dielo udržia a keď to ináč nepôjde — svoje šperky a striebor-né nádoby predajú týmto cieľom.

20. Bicie vojsko.

Pod ťarchou mnohých občianskych a zo-vnútorriých bojov krájiná, ale zvlášť nezbednosti nepriateľských stránok vystavené provincie: P:-cardia, Champagne a Lotharingia sa v hroznom položení oetly. Majetku svojho pozbavený, hladom a chorobou trápený ľud ostal >s! domova. Niektorí sa medzi srúcaninami uťahii niektorí na prícestí, lebo v horách 'ežaii polomŕtvi. spolu s mrtvými. Vid' kto by bol pochoval mrtvolí.

Kňazstvo čiastočne vymrelo lebo ochorelo, čiastočne zutekalo; brány kláštorov do korán otvorené, ich obyvatelia súc vyhnancami, chrámy olúpené, znesvätené.

či sa nájde niekto, kto by na toľkúto biedu lieku poskytol? Ano, našlo sa jedno veľké srdce, ktoré sa postavilo zahatiť zkazonosný prúd. biedy, môžeme tušiť, že to veľké srdce bolo srdcom sv. Vincenta.

Ale sám o sebe čo mohol urobiť k zao-krytiu toľkých potrieb?

Stopami ničiaceho čierneho vojska sriadil malé, tým oduševnenejšie biele vojsko. Toto malo jediný cieľ: napraviť zkažu prvým zapri-činenu.

Dôstojnícky sbor bieleho vciska s Lujzou v čele tvorily panie — lásky. Tieto sriad'ovaly stále a rozsiahle sbierky: poiravu. šatstvo, lieky, obvazy pre úbohých olúpených. Mužstvo tvorili smelí hrdinovia, bojovníci lásky: mtesionári a milosrdné sestry. Títo bez obavy vnikli do vypá-lených nákazlivými chorými a m;tvóiami pre-plnených dedín, a sťa anjeli milosrdenstva vlie- vali do zúfalých duší novú smelosť a nádej.

Oni vydělili potravu, šatstvo sebou done- né lebo za frGntom sobsierané a sem poslané, dokiaľ sestry pečlivo ošetrovaily chorých, kto- tých ešte bolo možno zachrániť: missionári vô- kol zomierajúcich vyvinuli svoju apoštolskú čin- nosť, pctom však vlastnoručne pohr.obili mrívoli sem tam rozhádzané a v hnilobu prechádzajúce.

časom aj zprávy posielali s javiska svojej činnosti. Srdcervajúce zjavy opisujú o najstrašlivejších obrazoch kričiacej biedy. „Nie raz náj. deme pri mŕtvych matkách živé nemluvňatá — píšu — skutočne božská Prozreteľnosť spravuje naše kroky. My v obeť donesieme za ne svoj život; ach, obetujte im aspoň svoje peniaze! Dvanásťtisíc ich je v takejto núdzi. Súďte koľká pomoc je potrebná, aby sa každému čo len nejaká maličkosť dostala.“

„V Saint Oauntine sme našli 35 nemlúvniat, ktoré ssaly prsá svojich zomrelých matiek. Jediná naša nádej ie v Otcovi sirôt, v dobrom P. Bohu.“

Tieto zprávy doma rozmnožiť v tisíciach a tisíciach kusoch (ekzemplároch) poslali do rodín, aby sústrast' a obetavosť týchto stupňovali.

Žiaľ doba táto nám nezachovala vtedajšie dopisy blahoslavenej matky a jej dcér. Lebo snád veľkosť biedy a búrlivý život ani nedoprialy času k dopisovaniu? Len jeden dopis ostal. Náleží sestre Vilme zo Saint-Etienne. Takto píše: „Milá moja sestro, všetky chválime P. Boha za veľkú horlivosť a vytrvalosť ktorou naplnil vaše srdcia voči ubiedeným. Aká milosť je to sestro moja že k tomuto svätému úkolu vás vyvolil. To je pravda, že úkol <en j® veľmi namáhavý a ťažký, ale pomerne tomuto rastie aj milosť... Sestro moja, tešila by som sa, keby som častejšie počula o vás; ale ponevác

viem, že pre službu Pána nemôžete písať, zvelebujem pre to Jeho sv. meno."

Pod dojmom týchto mimoriadnych námah a nakazenej pôdy nie jedon požehnanej duše misionár sa stal mučeníkom milosrdnej lásky. Aj zpomedzi dcér lásky viaceré — po zdĺhavých útrapách a keďže svoj život P. Bohu v príjemnú obeť odporúčaly — tiež sa účastnými stály konuny mučeníctva.

Krásny príklad tejto hrdinskej lásky prejavila aj sestra Mária Jozefa. Táto, sťa pravá dcéra lásky, klesnúc pod ťarchou nekonečnej Dráče, smrteľne ochorela. Keď už nevládala ísť do, domov chorých, dala si ich doniesť do izby, sišla zo svojho smrteľného lôžka, aby im rany poobväzovala. Už ona sama zomierala, keď jedneho iného zomierajúceho doniesli pred ňu. Sosbierajúc všetku svoju silu, ešte raz vstala, aby mu žilu sekla. Vykonala operáciu. — ale navrátiac sa na lôžko — hneď vydala svoju hrdinskú dušu.

Ale biele vojsko nebojovalo len tam proti biede, cdkiaľ bojujúce stránky odišly. Na prosbu kráľovnej sestry išly do Sedanu, potom do Calaisu a na bojišti ošetrovaly ranených vojakov.

Sv. Vincent nadšene zvolal na toto poverenie: „Kto by veril, že P. Boh úbohé sestry vyvolil, aby na bojište išly! Kde muž chodí smrť rozdávať, tam žena preto ide. aby život zanesla.“

Štyri išly do Sedanu. Jedna čoskoro odpadla v hroznom napjatí síl. A položenie do Ca-

laisu poslaných štyroch sestier bolo strašlivé. Najsilnejšie a najzdravšie sestry vyvolili k tomu ťažkému vyslaniu, predsa onedlho prišla zvesť, že jedna z nich sestra Františka stala Sa obeťou epidemie, ostatné tri však ťažko choré dali odniesť do blízkeho kláštora dominikánok.

Doma na túto zvesť povstala nevýslovná oduševnenosť. Sestry o závod prosily, aby mohli ísť na ich miesto. „Sestra Henrika — píše Lujza sv. Vincentovi — ma v piatok v Hotel — Dieu vyhládala a ponúkla sa, že pôjde na miesto zomrelej sestry. To som jej odpovedala: sestro moja, ešte si rozmyslím. Včera už tu bola pre odpoveď. Už je päťdesiat ročná, ale tak oduševnená, sťa' vojak, keď počuje pochodovú pieseň.

Dokiaľ v Paríži štyri nové sestry pripravovali na cestu v Calaisi už len dve sestry boli živé.. Tieto oznamujú, že aj sestra Margita zomrela. Ich dopis tak zneje, sťa posledné „s Bohom“. Pripojuje aj dopis zosnulej sestry Mar-srity; dňom pred svojou smrťou ho písala sv. Vincentovi. Odpustenie prosia od sv. Vincenta za všetko, tiež aj od svojej milovanej matky a všetkých ostatných, ešte raz, naposledy.

- Za ten čas aj nové cestovateľky stály k oídchedu pripravené. >r

Id'te, id'te, dcéry moie — zvolá Svätý pri lúčení — a keď P. Boh žiada zomrite! Táto smrť je mučeníctvom." - >

O mesiac oznamuje sestra Henrika, že dve choré vyzdravely, ale ochorely všetky tri jej spo-lucestovateľk>.

A čo robí matka silnej duše? Bárs každý smrtný prípad zo srdca jej vytrhne jedno dieťa, a na svoju boľasť len vo viere nájde potešenie, úľavu, neprestáva pismom podporovať svoje vzdialené dcéry. Posiela im rady proti nebezpečiu nákazy, posilňuje ich smelosť.

Jedna zmužilá skupina bieleho vojska, ešte ďalej: do diaľneho Poľska vnikla. Poľská kráľovná, Lujza — Maria De Gonzaga ich povolala, ktorá sa stala manželkou poľského kráľa Vladislava. Ponevác Mária—Lujza svoj mladý vek v Paríži strávila a bola aj členkyňou spolku — lásky, Lujzu a jej dcéry dobre poznala.

V prvom prípade tri sestry vyslali na šesťsto kilometrovú — pri vtedajšej pomalej premávke obrovskú — vzdialenosť. Keď si po námahách dlhej cesty odpočinuli a trochu si aj reč osvojily, kráľovná takto k nim prehovorila: „Sestry moje, tu je čas, aby ste započaly svoju činnosť. Dve pôjdete do Krakova chorých ošetrovať, vás však sestro Margita u seba podržím.“ čo odpovedala na to táto statná sestra? Začala plakať v obave, že už viac nebude môcť chudobným slúžiť. Takto odpovedala: „Vaše veličenstvo, tu v krajine sme len tri k službe chudobným, dokiaľ veličenstvo môže dostať koľkokoľvek a zodpovednejšie svojej výskosti. Dovoľte teda, aby sme ai tu mohli činiť to, čo inde činíme.“ — Ako. sestro moja — hovorí kráľovná — vy sa tomu ani netešíte, že mi môžete slúžiť?“ — „Odpuste Veličenstvo, ale mi sme slúžbe chudobným posvätily svoj život.“

Tvrde dni čakaly na malú poľskú osadu, menovite behom v krátkom čase nastalej vojny. Pritom všetkom ich počet vždy viac vzrastal. O tri roky neskôr takto píše ich matka — zakladateľka: „Milé moje sestry, vždy ste mi to písaly, že ste všetky tri jedno srdce, jedna duša. V mene Najsvätejšej Trojice, ktorú touto veľkou svoiou jednotnosťou ctíte — teraz vás o to prosím, rozšírte ju, aby sa tam aj tri nové sestry vmestily; tak, aby neboly tri dávne a tri nové, lebo tri prvé a tri posledné.“

V dôležitom vyslaní ich sťa zakladateľ* y pozdravujú. Behom osem rokov vyslali ta dvadsať sestier, čiastočne k ošetrovaniu chudobných chorých, čiastočne k výchove dievčat.

Roku 1657. kráľovná krásny veľký dom, s veľkou roľou a zahradou k nemu patriacou prepustila k upotrebovaniu sestier. Tento sa stal prvým cudzozemským ústredným domom malej spoločnosti, v ktorom nasledovného roku pre prihlásivšie sa sestry bol aj seminár utvorený. Hľa biele vojsko už aj v cudzích krajinách vytýči prápor lásky, a biele duše závidia, aby na ňu prisahaly.

21. Svätá smrť.

Vynikajúca postava Lujzy De Marillac behom našej rozpravy pri obrysovaní mnohostranných ustanovizní lásky mnohokrát takmer do pozadia ustúpila. Ale nezabúdajme: ona bola počínajúcou ženúcou a smerujúcou

neúnavnou pracovníčkou, ktorá horúcosť a námahy dňa aj vtedy znáša, keď iní ustupujú. Ona oduševňovala členov bieleho vojska k neúnavnej odhodlanej smelosti, ona ich udržiavala v zápasoch, potešovala v zármutku, účasť brala v ich radoostiach. Ona ich vychovávala. Z jej duše ssály obživujúcu vlahu cností spoločnosť už od začiatku označujúcich a čo je hlavným, sama v sebe im poskytla vzor pravej dcéry lásky, ktorý im má večne svietiť.

Jej dielo bolo už ukončené. Na sedemdesiat'sedem miest zaštepila už svoju ustanovizeň. počet jej dcér vzrástol asi na dvestóštyridsať.

V tejto sily — vyčerpajúcej práci strávil svoje aj tak slabé sily. Dľa sv. Vincenta už od desiatich rokov ju len milosť Božia udržovala v živote, dľa poriadku prírody by už nebola mohla žiť.

Rok 1659 ju nápadne oslabil. V mesiaci júny prosí sv. Vincenta, aby jej dopomohol k dobrému upotrebeniu ešte pozostávajúcich dní jej života, lebo sa bojí, že v ten posledný už nebude ničoho schopná. Tiež píše, že už od Veľkej noci sa ustavične zle cíti. „Pritom všetkom, hovorí sestra Barbora Bailly — vo svojej poníženosti ešte ani teraz nechcela prosiť o dovolenťi, aby sv. omša v dome mohla byť od-bavená." — P. Boh chráň!" povedala, keď sa Saažlly ju k tomu a%kovor|ť.

4. febr. prudký íapálenie zachvátilo jej ľavú ruku. na ktorú i príležitosti jedného pad-

nútia utrpela úraz. K zapáleniu sa taká prudká horúčka pridružila, že za nemožné držaly jej zotavenie a na vlastnú jej prosbu daly zavolať saint-lorentského farára, aby ju súčasťou v požehnaní posledných sviatostí.

Na týchto obradoch prítomný bol aj jej syn so svojou manželkou a 9-ročnou dcérou. Chorá mimoriadne trpela. Uprostred, prudkých boľastí vzdychala nasledovne: „Ach! dievky moje, koľko musíme trpieť, prv než zomreme!“ Ale — ako by sa obávala, že týmito slovami uráža Božiu spravodlivosť, hneď dokladá: „Ale tak je v poriadku, že kde hriech panoval, aby tam utrpenie prebývalo. P. Boh len svoju spravodlivosť mi dá pocítiť a v svojej spravodlivosti mi preukazuje milosrdenstvo.“

Keď dostala posledné pomazanie, k dieťkam svojim sa obrátiac preriekla slávnostným hlasom: „Tou mocou, ktorú P. Boh rodičom dal, aby požehnať mohli svoje dievky, prosím Otca, Syna a Duchu Svätého, aby vás požehnal odtrhol od svetských vecí a k sebe povzniesol. Žite, ako dobrí kresťania!“

„Môžeme povedať, že máme mučenicu matku“ — písala neskôr jednu z jej ošetrovateliek — natoľko trpela. Utiekali sa aj o P^{ri}mluvu Svätých. Doniesly jej pozostatky ^{sv}-Karola a sv. Františka Salézskeho, lebo vedel, ako veľmi ctíla zvlášť tohoto posledného. A nastala úfava. Skoro na tri týždne prestala rúčka a kleslo aj zapálenie. „Chvála P. Bohu — tešil sa Sv. Vincent pred Sestrou Maturm

Guérin — panej Le Gras ie už lepšie. Tri rezy dostala na ľavú ruku, tretí predvečerom. Môžte si myslieť nakoľko trpí. Ačpráve nemá horúčku, nebezpečie predsa neprestalo vzhľadom k jej vysokému veku a slabosti..."

Ešte aj počas svojej choroby sa zau'ímala o to, či sestry dobre ošetrí chorých vo farnosti. Tak sa starala o ich záujem aj teraz, ako keď bola zdravá.

Ale 9. marca ju znovu napadla horúčka. Ruka sa jej zosneťoviteľa. Vtedy ešte raz prosila nebeský pokrm na cestu do večnosti. Jej duša po druhom sv. prijímaní súc ešte voľnejšou —? keď ie to možné povedať — ešte horlivejšie sa pripravovala na túto cestu. Už v predchádzajúci deň každý okamih k tomu upotrebila. aby najvrúcnejšie city lásky vzbudila v srdci svojom k uvítaniu nebeského host'a. Horiaci plameň jej srdca sa v povzdychoch lásky prejavoval. Neopísateľnou úctou a láskou prijala Pána svojho.

Jéj duchovný pastier ju upozornil, aby ešte raz požehnala svoje dcéry. Vtedy ich posledne plamennými slovami napomínala k vytrvalosti vo sv. povolání, horlivosti v službe chudobným, prosí ich o veľkú vzájomnú lásku a konečne im ponechá, aby vždy na preblaho-slávenú Pannu hľadaly, sťa na svcju jediná matku.

Tieto jej posledré slová vďačné srdce dcér až po dnes tak zachovalo, sťa záveť svojej matky_' — zakladateľky. Ani dnes- neuznáva

inú matku, ako preblahoslavenú Pannu, generálna predstavená že len jej zástupkyňou.

Ducha poníženosti a kajúcnosti si až do konca zachovala. Rezy na ruke považovala síce za zbytočné, ale v duchu kajúcnosti ich pretrpela. Jedon deň, keď sa jej boľasti mimoriadne zväčšily, takto prehovorila ku kňazovi nri nej stojacemu: „či sa mám opovážiť povedať, že sa P. Bohu ľúbi ...“ „Ano, pani moia dokončil duchovný jej myšlienku. P. Bohu sa ľubi, že svoje utrpenia záslužne znášate.“

Keď jednej zo sestier ukázala svoje popľávané veľké rany, táto nasledovne zvolala: „Matko moia. Vykupiteľ to chce, aby ste aj vy na celom svojom tele trpela.“ Porozumela, že takto sa podobá trpiacemu Vykupiteľovi preto r-oníženou dušou hneď odpovedala: „Toho som nie hodná.“

Najťažšou zkúškou v jej chorobe bolo, že úplne musela postrádať podporu sv. Vincenta, ktorý práve vtedy aj sám bol ťažko chorý. Dala ho prosiť, aby ju aspoň niekoľkými riadkami potešil a posilnil v jej poslednom smrteľnom boji. Ale on za lepšie uznal, len jedného svojho kňaza poslať k nej s odkazom, že — keď ai pred ním zomre — onedlho sa v nebi stretnú.

Ačpráve nič nebolo pre ňu boľastnejším ako postrádanie tejto túženej útechy, predsa spokojnou ostala, neohrožene vytrvajúc vo svojej oddanosti sa do vôle Božej. Keď sa jej jedna pani zpýtala, či sa neteší, že môže ísť do

nebeskej slávy, takto odpovedala: „Ach, to je niečo také, čo nemožno vyjadriť. Ale ja som toho nie hodná!“

Počnúc od 13. marca jej polozenie bolo vždy ťažšie. Dcéry neúnavnou starosťou obklúčily svoju drahú matku, ona však ani vtedy nie na seba, ale na ne myslela: „Trpezlivosť, sestry moje milé, už to dlho nepotrvá.“

Ráno dňa svojej smrti im to povedala, aby sa len netrápily, že ich dá volať, keď príde čas. Sv. Vincent ešte vždy nemohol prísť, ale znovu poslal jedného svojho kňaza, aby miesto neho až do posledného okamihu podporoval jeho milovanú duševnú dcéru.

Ako služobnica Božia cítila, že sa jej koniec už blíži, zdvojnásobnila svoju zbožnosť. Svoju živú vieru, silnú dôveru, úplné odovzdanie sa do vôle Božej v jazyku cirkevnom vyjadрила. latinsky opakujúc slová sv. Pisma.

Zase -s Jóbom hovorila: „Smilujte sa nado mnou, lebo sa ma dotkla ruka Pána!“ zase s Dávidom: „Shliadni na mňa. Pane môj, lebo som sama a chudobná.“

Na niekoľko okamihov ju horúčka trochu zakalila a takto zvolala: Odneste ma odtiaľto!“ Ale keď misionár podávajúc jej kríž preriekol: „Pani moja, hľadte na kríž, Ježiš sa nežiadal s neho dolu“ — hneď prišla k sebe a takto odpovedala: „Ach, nie na ňom ostal.“ A o krátky čas: „Poďme, lebo môj Pán Boh prišiel pre mňa!“

O niečo neskôr jej dušu opanuje obava pred blížiacim sa súdom, že si vzdychne: „Bože môj! Pred svojho Sudcu sa musím teraz predstaviť!“ Ale na slová misionára sa čoskoro poteší, ktorý ju týmto odsekom žalmu posilnil: „Pane môj, k Tebe povznesiem dušu svoju; Bože môj v Tebe dôverujem,“ Lujza však — aby vyjadrila, nakoľko sdiela tieto city, hneď pokračuje: „Nebudem zahanbená.“

Ku všetkým k jej posteli sa blížiacim sestrám mala ešte niekoľko povzbudzujúcich a potešujúcich slov. O jedenástej hodine upovedomila členov spoločnosti, že už nadišla jej hodina. Keď sa vôkol nej shromaždily, misionár vyzval zomierajúcu, aby ešte raz požehnala svoje dcéry. Vtedy tej, ktorá k nej najbližšie kľáčala veľkou námahou riekla: „Rada by som bola, keby ste všetky prišli, ale vy to potom aj ostatným poviete.“ Potom doložila: „Prosím Pána nech vám dá milosti, aby ste. — sŕa pravé dcéry lásky — v pokoji a svornosti žily.“

— Potom sa jej kňaz pýtal, či chce apoštolské požehnanie, ktoré pápež Inocenc X. jej a dcéram jej povolil. Odpovedala: „Ešte je nie tu čas.“ O niečo neskôr však: „Už, už.“ Zpýtali sa jej, či snád' požehnanie chce. načo tíško odpovedala: Anó. a trikrát' sa v prsia bijúc, veľkou zbožnosťou ho prijala. O niekoľko okamihov neskôr jej veľká duša sa k nebesiam povzniesla tak tíško a nezbadane, že — ažpráve

ju všetci pozornosťou sledovali — nevedeli uveriť, že skutočne zomrela.

Takto sa skončil sv. smrťou tento obsažený život 15. marca roku 1660, medzi jedenástou a dvanástou hodinou dopoludnia, v 68. roku života Lujzinho. Farár Saint Lorentu, ktorý v ostatných minúťách prišiel, hneď po jej smrti, prítomnosti celej spoločnosti, vydal krásne svedectvo o jej svätom živote. „Och, aká krásna duša! — nevinnosť pri sv. krste obdržaná si sebou vzala do večnosti.“

O dva dni ju v malej bočnej kaplnke chrámu sv. Vavrínca, na jej riadnom modlitebnom mieste uložili k odpočinku. Jej pohrabenie bolo práve tak jednoduché, ako u ostatných milosrdných sestier. Sama si to žiadala vo svojej záveti a síce zdôrazňujúc, že — keby ináč učinili — tým by dokázali, že ju nepovažujú za hodnú toho, aby bola pravou dcérou lásky a služobnicou trpiacich údov Ježiša Krista; ačpráve ničoho si natoľko neváži, ako tento názov.

Jej hrob na vlastnú jej žiadosť označili krížom, zdobeným týmto jednoduchým nápisom: Spes unica. — Moja jediná nádej.

Sv. Vincent toto píše o nej jednému svojmu misionárovi: „Pani Le Gras 15. marca bežného mesiaca zosnulá. Jej dušu odporúčam do vašich modlitieb, ačpráve už snáď ani nepotrebuje modlitbu, lebo máme veľkú príčinu veriť, že už požíva blaženosť, ktorú Pán Boh tým prisľúbil, ktorí Mu v osobe chudobných tak

slúžia, ako ona." Jednej sestre však toto písal: „Úfajme, že drahá zosnulá, ktorá je už teraz pred P. Bohom, od Jeho nekonečnej Dobrotivosti nám vyprostredkuje vzrast milosti a požehnaní ...“

22. Slávny vzor.

Ako je možnou odvážnosť nepovolane sa chopiť do barvenia tohoto veľkolepého diela božskej Prozreteľnosti, ktoré len preto utvorila, aby do hriechu upadlému ľudskému pokoleniu dala pocit svoje milosrdenstvo? Ako sa opovážime charakterizovať jednu z najväčších dobroditeľiek sveta, najväčších svätíc neba: najvernejšiu učenicu sv. Vincenta, jeho pravú dcéru, spoluzakladateľku! Veď — keď boly niekedy rodinné duše na svete — tak sv. Vincent a blahoslavená matka sú nimi. Toho sa máme obávať, že ťahy tieto krehké radšej škodia, ako prospejú jej pamiatke, lebo ani z ďaleka nedosiahnu skvelosti pôvodného diela.

Dovoľme radšej, aby ňou vypestované kvetiny chválily, svoju pečlivú zahradničku, aby jej dcéry samé hovorily o cnostiach, svätosti svojej matky. Tým viac môžeme ich svedocb'U veriť, čím nehľadanejšou jednoduchosťou a Úprimnosťou rozpovedia svoje rozpomienky na ňu a tým presvedčivejším a dôjem. je to, čím viacej zkusujeme, že tieto dobré devy len dedinská vďaka a tá túžba smeruje v odokrytí týchto pa-

miatok, aby aj ony čím snaživejšie kráčaly stopami svojej matky. Len jej najvynikavejšie cnosti spomenieme.

Predovšetkým vid'me jej živú vieru, plamennú lásku k P. Bohu.

„Jej viera bola taká — píše o rtej sestra Maturin Guérin — ako viera stotníka biblického. Pri svojich modlitbách nehybne kľačala. Vieme aká slabá a chorľavá bola. ale to práve nebrala do ohľadu. Raz natoľko bola slabá, že nevládala na nohách stáť. Predsa som ju tam videla pri sv. omši. hlavou a rukami na zábradlie opretú, tak nehybne, sťa by bola mrtvá. Keď sa jej niektorá z nás žalovala, že nre niektorú svoju nerest sa nevládze pozorne modliť, to odpovedala, že by ničoho necítila, keby mala živej viery. Nazdávam sa. že to z vlastnej zkušnosti hovorila. Týždenne trištyrikrát pristupovala ku sv. prijímaniu a malý ručník, ktorý pri sv. prijímaní upotrebovala, bol vždy celkom vlhký od slz.“

„Aby sme o jej dôvernej nádeji mohli iedno-druhé povedať — píše o nej tá istá sestra — k tomu by boly hrubé sväzky potrebné.“

„Aká veľká dôvera bola potrebná k začiatu sriadenia našej spoločnosti! Ale tak sa nazdávam, ešte väčšiu potrebovala k pokračovaniu; veď členkyne boly počiatkom tak nevzdelané! Mnohé prišly, ale potom po krátkom čase aj cdišly. Matka naša neskôr vyznala, že ukrutne trápny m bolo pre ňu ustavične nové tvári vidieť!“

„Aj jej láska bola obdivu hodná. Túto lásku je nemožno pripodobniť k tej, ktorú počítujeme voči tým, ku ktorým sa tiahneme. Veď boly medzi nami. ktoré jej vzdorovali, proti nej reptaly, jej skutky zaznávaly, s ňou drsne zachádzaly. A predsa, koľkou ústupnosťou, trpezlivosťou bola vždy k ním! Neustala vo vynáleživosti. aby ich nejakým spôsobom získala a polepšila už či svojou krotkosťou. či napomínaním.“

Veľmi sa jej ľúbilo, keď sme v čase pokušenia jednoducho pred ňou odokryly svoje srdce. Jednej sestre, ktorú isté pokušenie veľmi znepokojovalo, ba ho za väčšie považovala, ako bolo v skutočnosti, vyznala, že v počiatku ai ona mala túto chybu, že totižto sa veľmi mnoho zaoberá so sebou a veľmi jasne vidí chyby iných. Rozpovedala tejto sestre, že spomenutú chybu belleyský biskup zbadal v nej a on ju na ňu upozornil. Tá istá sestra z jednej príležitosti sa neopovážila ku sv. prijímaniu pristúpiť, lebo mala akési malé pokušenia. Matka naša takto k nej prehovorila: „Sestro moja. nazdávate sa. že ste už anjelom? Práve pred chvíľou ai mňa zarmucovalo takéto pokušenie, preto som sa k Pánovi utiekala a to som Mu hovorila: Ježišu môj. Ty si mojou čistotou! Vtedy práve od sv. prijímania prišla a keď že sestru takto uspokojila, tiež ju poslala prijímať.“

„Nikdy ničoho nesdelila paniam, dotyčné správy a vnútorného života spoločnosti, ačpráve

tieto sa niekedy až veľmi zvedavo dopytovaly u nej a boly jej vysokopostavenými priateľkami."

„Ani o chybách sestier nikdy nevyorávala. už či sa o týchto od nich samých, lebo od iného dozvedela. Veľkou starostlivosťou spravovala aj majetok spoločnosti. Aj z toho je to viditeľné, že pre ňu dala príhodný dom vystaviť. A nemala potrebných peňazi, ale len veľkú dôveru v Božej dobrotivosti. Aj sama povedala, že — koľkokrát' bolo treba robotníkom mzdu vyplatiť — vždy neočakávane prišiel dostatočný obnos, a ona zvelebovala božskú Prozreteľnosť. Niekedy týmto cieľom aj zbierky sriadila. ale — keď ju aj odmietli — aj vtedy oslavovala a zvelebovala P. Boha."

Oddajme teraz slovo sestre Barbore Bailly našej starej známej, ktorá už aj dosiaľ milé veci hovorila o nej z príležitosti cestovania s ňou.

„V každej okolnosti sa podriadila vôli Božej. Dosť často sa stalo, že práve vo veľké sviatky bola tak veľmi chorá, že nemohla prísť ku sv. prijímaniu. Preto predsa neprejavila žiadny zármutok a bôľ. ale hovorila: „Pán Boh nechcel, lebo som nebola toho hodná."

Aj voči p. Vincentovi, ako generálnemu predstavenému spoločnosti vždy poslušnosť prejavovala. S jeho stránky všetko tak prijala, s'ea by z rúk Božích pochádzalo. Niekedy za veľmi potrebné uznávala niečo, v čom sv. Vin-

cent hneď nerozhodol: pritom všetkom pokojnou bola a ani za svet nejednala bez jeho dovolenia.

„Od svojho detinstva si navykla, aby na ulici náličnicu a rukavičky nosila, lebo voľný vzduch škodil jej zdraviu. Keď bola o tom reč, aby do Angersu cestovala, začala chodiť bez náličnice a rukavičiek, aby si zvykla na povetrie. Od toho času spomenutých vecí ani neupotrebila. bárs jej to mnohé utrpenia zapríčinilo.“

„O krátky čas na to. čo rozhodly, že sestry príjmu terajšie svoje rúcho a rovnako sa budú obliekať, aj ona chcela kornett sestier nosiť. Vo sv. Turíc teda s nami v rovnakom golieri a kornette prišla do kostola. Ale pri jej chorľavosti a slabosti jej tento ľahký oblek zaškodil, veľmi ochorela a znovu musela obliecť svoj obvyklý svrchník — kepeň — a závoj. Veľmi iu neskôr bolelo, že sa nemôže tak obliecť, ako my všetky. Vždy to hovorila, že ona je nie hodnou, aby ju dcérou lásky menovali, lebo ie nie schopná každého spoločného cvičenia. Mnoho krát totižto zkusila. aby spolu s nami o štvrtej vstala, ale od toho vždy ochorela.“

„V jej posledných rokoch som zbadala, že sa celkom zriekla silnej prítulnosti ku svojmu dieťaťu, tiež ani voči sestrám neprejavovala takú citeľnú lásku, ako predtým. Myslím, na blížiace sa rozlúčenie nás, chcela pripraviť.“

Ale nech dokončí charakteristiku služobnice Božej ten milý rozhovor, ktorý sv. Vincent so svojimi duševnými dcérami pri poslednom svojom stretnutí sa o blahoslavenej matke — zakladateľke viedol. Len niekoľko myšlienok z úst jednej druhej sestry:

„Naša matka bola nekonečne ponížená. Ona sa prvá obviňovala z domnelej chyby, ona prosila prvá odpustenie od spolusestier. Videla som, že vo svojej poníženosti nie raz si na zem ľahla a žiadala, aby nohami po nej šliapaly. Umývala nádoby, a ona by vykonávala najnižšie a najťažšie domáce práce, keby jej sily boli dostačovali.“

„Veľmi ju oblažilo, keď mohla chudobným slúžiť.“ Videla som ako raz sossbierala z väzenia vyšších chudobných. Umyla a obviazala ich poranené nohy, potom ich obliekla do šiat svojho syna

„A vy sestry moja. čo ste na nej zbadali?“

„Otče môj. to že v každej veci prejavovala veľkú múdrosť.“

„Hľa sestry moje — preriekne sv. Vincent — toto bola jedna z tých najvynikavejších cností. Nikdy som nikoho nepoznal, v kom bst cnosť múdrosti v tak veľkej miere bola bývala a z celého srdca si žiadam, aby táto potrebná cnosť v spoločnosti vždy žila.“

Teraz vstala jedna zo sestier. ktorá pri prvom oslovení pre prúdiace sa slzy nevedela odpovedať: „Otče môj. keď za dobré uznávate, aby som hovorila, teraz sa o to pokúsim“ —

„Dcéra moja to mi bude k radosťi“ — odpovedal svätý a dokiaľ táto hovorila, ani on sám nevedel zdržať slzy. natoľko bol dojatý.

„Aby som všetky jej cnosti vyrátala — začne sestra — k tomu by celá kniha bola potrebná a duše o mnoho schopnejšie, ako sme my. Len o jej poslušnosti chcem povedať jednodruhé.“

A keďže o jej zázračnej poníženosti, krotkosti trpezlivosti rozprávala — a rozpovedala jej lásku ku chudobe, ktorá bola v nej tak veľká že sa sotva dala naviesť, aby svoj husto poplátaný svrchník lebo šaty s ľeršími zamenila; svätý starec nadšene zvolal: „Ach, sestry moje. aký krásny obraz vám stavia P. Boh pred oči. Hľadte naň. sťa na svoj vzor a snažte sa priblížiť k jej poníženosti, láske, ústupnosti. tú rozhodnosť v správe a snahu v každom skutku Ježiša Krista nasledovať. Hľa to činila, čo sv. Pavel apoštol hovorí: — Žijem, avšak už nie ja žijem, ale Kristus vo mne!“

Toto bola zakladateľka spoločnosti dcér lásky, milosrdných sestier. A bola ona skutočnou zakladateľkou. Nie s hora spravovala svoje dielo ale bola v ňom. súc spojená s rodinou, ktorá ju matkou menovala. Ona vystavila túto mohutnú budovu, ona položila jej základ a sice tak hlboko, že ani búrky a povýchrice ju nemohly skaliť. otriasť. Nesmierne množstvo dobra, ktoré P. Boh touto spoločnosťou vykonáva, najviac cestou vnuknutia jej duše povstalo.

Ale jej zásluhy kryje hustý závej poníženosti a ukrytého života, a trpiaca vrstva ľudstva ani teraz nevie, že po Pánu Bohu komu má najviac ďakovať za požehnanie pomocných rúk a ustanovizní

23. Osirelá rodina.

Na Lujze sa skutočne splnilo, čo Šalamún k oslave silnej ženy hovorí: „Jej dievky vyrastú a blahoslavenou ju budú hlásať. Popri osláv@ veľkej služobnice Božej, ešte jeden veľký úkol čakal na jej osirelé dievky.

Aby jej dielo bolo úplným, v jej duchu bolo potrebné vyvolať prvú a bezprostrednú jej nástupkyňu v správe malej spoločnosti. S voľbou potrebné bolo sa ponáhľať, lebo — ačpráve sv. Vincent ešte žil — natoľko unavený a chorľavý bol už, že potrebné bolo, sa pripraviť na viditeľne sa približujúcu smutnú hodinu, keď ich osirenie bude dvojité a po najlepšej matke al svojho sv. otca ku hrobu odprevadia.

Pán Boh dovolil sv. starcovi, aby sa zo svojej viac mesiacov trvajúcej boľastnej choroby natoľko zotavil, žeby svoje dcéry ešte raz mohol prijať a odbaviť zavedenie, vyvolenie prvej generálnej predstavenej.

Posbdný raz shromaždil okolo seba svoje milované dcéry práve jedným mesiacom pred svojou smrťou 27. augusta, roku 1660. U neho obvyklou otvorenosťou srdca im rozpovedal, že keď pani Le Gras pred niekoľkými rokmi onemocnela. vážne pojednávali spolu v otázke jej zá-

stupkyne. Sv. Vincent vtedy sám nadhodil tento predmet. Po nialom váhaní pani Le Gras takto odpovedala: „Otče môj, tak ako ste aj mňa dľa Úmyslov božskej Prozretelnosti vy vyvolili, nazdám sa, že cieľuprimeraným by bolo, aby ani moja prvá nástupkyňa nebola vyvolená hlasovaním, ale vami. Nazdávam sa, že sestra Margita Chétif by bola k tomuto úradu veľmi príhodná. Vo všetkom veľkou múdrosťou iedná. V Arrasi, kde je teraz, veľmi dobre účinkuje, aj medzi vojskom sa veľmi smele chovala.“ „Ponevác aj sám som bol a aj som tohoto náhľadu“ — pokračuje sv. Vincent — pri tom ostaneme. A sestru Margitu Chétif vyznačil za zástupkyňu Lujzy De Marillac.

Dali ju teda z Arrasu volať.

„Môžete si myslieť, milá moja sestro — píše neskôr sestra Margita sestre Maturine Guerin — ako ma zarmútilo takéto prekvapenie. Keď ma z Arrasu predvolali, na nič som menej nemyslela, ako práve na tento úrad; a už všetko bolo pripravené, už každý vedel, len ja som netušila, až do sviatku nalezienia sv. križa, keď som s ostatnými sestrami spolu k nášmu veľadôstojnému otcovi išla, aby som sa s ním rozprávala. Vtedy na moje plecía složil bremeno a dal mi nahliadnuť že je to vôľa Božia.“

V tom istom liste prosí sestru Maturinu, aby jej niečo písala o cnostiach blahej pamäti našej matky, „aby — ako hovorí — s Božou pomocou som sa snažiť mohla, nakoľko som toho schopná ju nasledovať.“

Sv. Vincent sa však valne približoval ku večnej vlasti. V tých istých dňoch. 2 septembra sestra Juliianna Loret píše o ňom: „Musíme sa pripraviť k veľkej obeti, lebo je veľmi pochybné, či prežijete zimu. Ale P. Boh je všemohúci: dobre vie, že ľud jeho ho ešte potrebuje. Objavíme Naň. aby nám ho ešte podržal, keď sa to jeho sv. vôli ľúbi.

Avšak o 25 dní neskôr, 27. septembra sv. Vincent sa verne objavil, pri večnom dostaveníčku. ako to zomierajúcej duševnej dcére svojej bol prisľúbil. Vo svojej opieracej stoličke sediac, tíško zaspal, tieto slová žalmu ustavične opakujúc: „Deus in adjutorium.“ Bože. pozoruj na pomoc moju! Pane ponáhľaj sa k ochrane mojej! — a požehnaním zo zeme sa vzdialujúceho Vykupiteľa požehnaúc svoju dvojitú duševnú rodinu: spoločnosť lazaristov — misionárov a dcér lásky.

Pri smrti matky Chantal on videl, ako sa spojila s dušou svätej ženy duša sv. Františka Salezského: teraz zaiste duša Lujzina radostne plesajúc sa mu ponáhľa v ústrety, aby u prahu večnej brány sa stretnúť a v podstate Otca božstva. milosrdenstva — ktoré na zemi tak verne zastupovali — na veky utonúť mohli.

Veľký bol žal teraz už úplne osiralej rodiny sestier u rakvi svojho otca — zakladateľa. Ale nikto necítil natoľko ťarchu tejto dvojitej ztraty, ako ich nová predstavená. Margita Chétif. Jej boľastné lkanie z príležitosti pohrobenia každého dojalo. Opustiac chrám sestry ju

obklopily. objaly a počnúc od najstaršej všetky ju uistovaly o svojej prítulnej láske, sľubujúc jej poslušnosť. „Potešte sa, matko naša — hovoryly dojímavou srdečnosťou — nebude vaše bremeno tak ťažkým, ako si myslíte. My sľubujeme, že vás väčšou láskou a podriadenosťou budeme poslúchať, ako dosiaľ.“

Veľadôstojný Almeras, prvý nástupca sv. Vincenta, v obežníku blahoželal sestrám, že aj pri toľkých ťažkých ztratách, tak silne vytrvajú vo svojom povolání. „To je výsledkom modlitieb našich milých zosnulých, ktorí sa v nebi zaiste tešia, vidiac že vy tu na zemi nechcete iné, ako pokračovať v dielach Syna Božieho.“

Ich orodovaniu pripisovaly dcéry lásky aj tú význačnú milosť, že roku 1668. Rím ich spoločnosť právoplatne odobril.

24. Pred trónom Božím.

Verná služobnica Božia ešte ani po svojej smrti neprestala sa starať o svojich trpiacich blížnych, mocnou, účinnou prímluvou im mnoho kráť vyprostredkovala pomoci u P. Boha. Nesčíselné prípady svedčia že ako vďačne vyslyší jej prímluvu božské Srdce, prameň milosrdenstva smilovania.

Blahoslavená Lujza silu svojej účinlivej prímluvy v prvom rade svojej duševnej rodine dá pocítiť. Ale hojne mimoriadnych milostí udeli z prameňa božského Srdca aj iným, najviac

chudobným, ktorých v živote natoľko milovala. Ale nech hovoria dôkazy.

Už v spise blahorečenia sv. Vincenta nasledovnú dojímavú udalosť rozpráva sestra Margita Thomas, ktorá od 12. rokov bola dcérou lásky a služobnicou chudobných. Roku 1689 s dvoma inými sestrami v Bordeaukse vystúpila na loď aby do Langonu cestovala. Sotva o jednu hodinu PO odchode zastihla ich ukrutná povíchrca. Od polnoci, ráno do 4. hodiny trvala a v takom nebezpečí sa nachádzali, že veľká časť cestovateľov už-už k tomu sa odhodlala, že do vody skočia, plavbou sa pokúsi o záchranu. Niektorí už začali vyzliekanie. Aj sestry na útek myslely, keď jedna z nich, sestra Margita Mille, našla lepší plán. Takto prehovorila ku spolusestrám: „Obráťme sa P. Bohu a prosme o pomoc nášho otca blahej pamäti, velebného p. Vincenta a našu zosnulú matku Le Gras.“ Potom sa pokropily svätenou vodou a celým srdcom prosily o pomoc svojich zakladateľov.

Sotva dokončili modlitbu, keď veterný nával na blízku piesočnatú melčinu vrhol loďku tak, že vyčkajúc odliv, cestovatelia suchou nohou mohli sa do prístavu vrátiť. Cestovatelia a ľudia na brehu stojaci jednako zázračným považovali toto šťastné zachránenie a zvelebovali zaň P. Boha, u Koho sv. Vincent a blahoslavená Lujza orodovali.

Roku 1861, v Južnej Amerike jedna milosrdná sestra upadla do ťažkej vodnatieľky, mimo toho trpela aj na ochromenie hrtanového

hrotu, tak že nemohla hlasu vydať. Ochromenie neskôr prešlo aj na očné svaly a úbohá sestra hlasu a spolu aj zraku zbavená v biednom položení sa octla. Lekári behom štyroch rokov márne činili pokusy, aby jej biedny stav uľavili. Aj deviatnik chorou a spolusestrami viackrát odbavený sa zdal bezvýsledným, keď vo výročie smrti blahoslavenej zakladateľky, 15. marca ráno po sv. omši, bez všetkého zovňajšiehô vplyvu to vnuknutie cítila v duši, aby za prímluvy. Lujzy De Marillac prosila od P Boha vyzdravenie. Sotva počala modlitbu, keď — bez všetkého priechodu — rýchle a úplne vyzdravela a od toho času tešila sa stálemu zdraviu.

V Peru jedno trojročné dieťa zomieralo na zapálenie modzkovej blany a pľúc. Zomieranie už viac dní trvalo, keď matka sa domyslela prosiť o prímluvu tejto služobnice Božej. Dieťa ešte v tom okamihu prišlo ku povedomiu, jesť prosilo, a týmto dňom počnúc, každej choroby bolo úplne zbavené.

Aj v Chile viac mimoriadnych uzdravení všeobecnú dôveru vzbudilo ku zakladateľke spoločnosti milosrdných sestier. Jedna mladá osoba už od mesiacov ležala, majúc na nohe hlbokú ranu. Vtedy odbavila sv. deviatnik k tejto láskyplnej ochrankyni zarmútených. V posledný deň noveny sa rana razom zacelela, osoba tá mohla vstať a bez prekážky vykonávať povinnosti svojho pracovného kruhu.

Tamže jedna poriadna žena, matka piatich dietok, roku 1883 upadla do suchotín a rý-

chle sa približovala k hrobu. Lekári všetko možné učinili k jej zachráneniu, ale v mesiaci novembri uvedeného roku sa vyslovili, že niet pre ňu záchrany. Vtedy chorá k úcte Lujzy De Mariliac začala novému, a natoľko sa zotavila, že 8. decembra bez všetkej námahy sa mohla súčasniť pôvodu k úcte preblahoslavenej Panny sriadeného. Počnúc od tohoto času bola zdravá a svoje rodinné povinnosti bez prekážky vykonávala.

Ako sme už spomenuly zvlášť chudobným dá svoju dobrotivosť pocítiť. V jednom španielskom chudobinci istú 16-ročnú devu jej vnútorná opuchlina do smrteľného nebezpečia vrhla, tak, že už lekári jej odporúčali prijatie posledného pomazania. Deviatnik odbavili za ňu k úcte Lujzy De Mariliac. V posledný deň deviatnika zprostila sa opuchliny a úplne nazpät' obsiahla zdravie.

Aj v Itálii sa mnohé zázračné vyzdravenia stály následkom jej prímluvy. Zvlášť snomenieme prípady dvoch milosrdných sestier. Jedna z nich na kolene mala veľkú opuchlinu, ktorú dľa mienky lekárov bezpodmienečne operovať bolo treba. Avšak behom noveny k úcte tejto služobnici Božej odbavenej, opuchlina rýchle zmizla. — Druhá trpela veľké bóle v rameni, ktoré aj silne opuchlo. Onedlho sa objavily príznaky rakoviny kostí. Behom štyroch mesiacov, choroba veľmi pokročila. Chorá a domáci vtedy, veľkou horlivosťou započali novenu prosiac pomoc blahoslavenej zakladateľky.

V posledný deň novény od obvyklých prudkejšie boľasti napadly jej rameno, ale hneď klesla opuchlina, a viac sa neobjavila žiadna boľasť.

Najviac takýchto milostí vo Francii, svojej vlasti vyprostredkovala, čo je prirodzeným, veď tu bola kolíska jej milej spoločnosti.

Na príklad v jednom meste Južnej Francie dva mimoriadne prípady vyzdravenia spomínajú. Prvý sa stal s istou milosrdnou sestrou, ktorá na pravom boku hrdla mala vodnú opuchlinu, už od desiatich rokov ňou trpela. Roku 1884 nemoc sa zhoršila a bola tak boľastnou, že sestra sama žiadala operáciu, ačpráve ju lekári za veľmi nebezpečnú vyhlásili. Avšak napadla jej tá šťastná myšlienka, aby všetku svoju dôveru v blahoslavenú Lujzu De Marillac složila. Pohrdnúc teda každú ľudskú pomoc, novému počala k jej úcte. Domáci, aj iné dobré duše sa k nej pripojili a opuchlina hneď začala klesať, o niekoľko dní, však úplne zmizla. Počas choroby oslábila telesná sústava sestry nadobudla nových síl a povinností svojho ťažkého povolania ľahko mohla plniť.

Druhá milosť jednej mladej deves navrátila zdravie a životnú radosť, ktorú stiahnutie sa pľecných svalov veľmi utrápilo a celé jej rameno ochromilo. Už ju od deviatich mesiacov liečili, ale bezvýsledne, keď sa konečne k Lujze De Marillac utiekala. V štvrté ráno novény god sv. omšou cítila sa pohnuto, aby sa svojou chromou rukou prežehnala. Myšlienku nasledoval

skutok. Chromný úd od tohoto času bez prekážky mohla upotrebovať.

V rodine jednej inej mladej devy veľký bol zármutok a bôľ. Na smrteľnej posteli ležala jediná jej radosť, nádej: deva. Keď že ju už aj poslednými sviatostiam! zaopatřili, dlhý čas nehybne, zdánlive bezvedomia ležala. Dokiaľ okolostojaci jej posledný vzdych očakávala, deva s'ľa v čarovnom sne videla postavu jednej rehoľnice, ktorá takto k nej prehovorila: „Dcéro moja, do mojej spoločnosti vstúpiš. V nej veľmi ctia preblahoslavenú Pannu Máriu a dietky tiež aj chudobných môžeš jej úcte naučiť.“

Chorá po tomto bezvedomom sne cítila sa o mnoho lepšie a jej nemoc od tohoto okamihu sa stále zmenšovala, až konečne pominula.

Dlhý čas hľadala, pátrala po tej reholi, ktorej členkyňu vo sne videla. Odev rehoľnic vizitacioniek (saléziánok) sa síce podobal odevu videnej osoby ale tieto sa nezamestnávaly vyučovaným chudobných dietok. Jej spovedník, ktorý ju v tomto pátraní dlho podporoval, aby našla povolenie božskou Prozreteľnosťou zázračným spôsobom jej označené, konečne jej radil, aby vstúpila do spoločnosti milosrdných sestier. Jedine z poslušnosti a smutným srdcom sa k tomu odhodlala, takto rozmýšľajúc: „To je pravda, že milosrdné sestry vyučujú chudobné dietky a veľmi ctia preblahoslavenú Pannu, ale nie ich veľký, biely klobúk som videla.“

Avšak aké a radostné bolo jej prekvapenie, keď vstúpiac do domu milosrdných sestier, videla som podobizeň ich zakladateľky s jednoduchým čiernym závojom a v tom hneď poznala osobu vo sne videnú, ktorá jej napred povedala, že do jej spoločnosti vstúpi. — Takto dosiahli mnohí na jej prímluvu nie len telesného ale aj duševného zdravia, milosti, ba čo je najcennejším, lebo je toľko, ako kráľovstvo Bo, žie — aj milosť dobrej smrti*— V jednom portugálskom chudobinci istý 38-ročný na suchotiny trpiaci muž sa blížil k smrti. Vzдорovité odmietol každé napomenutie ohľadom toho, aby sriadil svoje duševné záležitosti. Keď že všetky pokusy sestier sa zmazali a dušu jeho nebolo možno k P. Bohu priviesť k svojej dobrotivej matke — zakladateľke sa obrátili o pomoc. V posledný deň novény k jej úcte odbavenej chorý súrne prosil kňaza. Odbaviac dlhú a skrúšenú spoveď, až do smrti — ktorá už druhého dňa zavítala — prejavoval dojímavé znaky svojej živej viery a lútosti.

U nás je síce blahoslavená Lujza De Marillac nie veľmi známa, ale tí, ktorí ju poznajú, už zaiste pocítili silu jej prímluvy.

—)Istá aj teraz vyučovaním dieťok sa zamestnávajúca milosrdná sestra pred niekoľkými rokmi dostala na tvár červeňastú škvrnu. Dľa jedhlasnej mienky lekárov bol to lupus. Po polročnom liečení choroba sa vždy viac šírila, až pokiaľ sa neobrátili o pomoc k blahoslavennej matke. S jej hrobu fialky a iné malé relik-

vie dcniesly chorej sestre a ona so spolusestrami vrúcnou zbožnosťou prosila dobrotivú matku o prímluvu. Už behom prvého deviatnika liečenie bolo badateľné. Súc povzbudené zdarným počiatkom, v modlitbe ďalej pokračovaly a po niekoľkých krátkych týždňoch, škvrna úplne zmizla.

Dal by P. Bob, aby týmto malým spisom aj v našej drahej otčine sa rozšírila úcta blahoslavenej Lujzy De Mariliac, aby ju a iej cnosti čím viacerí poznali a nasledovali krásnu ideu jej života: podpory chudobných láskou sa ujali.

Nádej naša je pevná, že budú mnohé duše, ktoré prenikne jej duch, ktoré pochopia jej myšlienky a snahy a v ktorých dľa jej príkladu láskavé smilovanie ukrižovaného Ježiša Krista nájde ozvenu.

t

Hlavným ťahom blahoslavenej Lujzy De Marillac je láska: jej šľachetnú postavu vždy obkľučuje slávožiar lásky. Vzpomienka na ňu už sama v sebe je najvýrečnejším pobádaním k cvičeniu sa k láske P. Bohu a bližnému.

Vždy sme žiadali, aby sa láska vzťahovala v dušiach našich synov, ale táto žiadosť je v našich dňoch vrúcnejšia, ako inokedy.

Bez lásky ničoho nedocielime, lebo láska je cnosťou vyvolených, ktorá aj v nebi ostane.

Pápež Benedikt XV.

OBSAH.

	Strana
1. Úvod	3
2. Sirota bez matky	5
3. Cesty Prozreteľnosti	9
4. V škole utrpenia	12
5. Dve ohnivé gule	18
6. Missionárka lásky	21
7. Spolky lásky	25
8. Služobnica chudobných	28
9. Prvá milosrdná sestra	30
10. Malé horčičné semeno vzrastá	34
11. Matka a jej dcéry	37
12. Božia hospoda	41
13. Nadprirodzené materstvo	47
14. Učiteľka mládeže	52
15. Slniečny lúč v Salárnej noci	59
16. Prvé nemocnice spoločnosti lásky	64
17. Horčičné semä sa v strom vyvinie	70
18. Starostlivá zahradníčka	74
19. Prvé kvety Lujzinej zahrady	78
20. Mučeníctvo materského srdca	82
21. Biele vojsko	86
22. Svätá smrť	92
23. Slávny vzor	100
24. Osirelá rodina	107
25. Pred trónom Božím	110

